

ning, loftet sin Haand imod ham for at slaa ham. Den Selvbebrejdelse og Sonderknuselse, der kommer til Udbrud i disse Ord, forekommer mig at være Tegn paa et ufordærvet Sind og ikke paa et brodebetyngt.

Jeg rystede paa Hovedet. »Der er mange, som har maattet række Hals for langt svagere Beviser,« bemærkede jeg.

»Meget rigtig, men der er ogsaa mange, som er bleven uskyldig hængte.«

»Hvorledes lyder den unge Mands Beretning om Sagen?«

»Ja, den lyder ganske vist ikke meget opmuntrende for hans Venner, skont der dog er et Par Ting, der taler til hans Fordel. De kan se det her og selv læse det.«

Han udsogte af Bunken et Nummer af den stedlige Avis og viste mig det Sted, hvor den ulykkelige unge Mands egen Beretning stod anført. Jeg satte mig tilbage i Sædet og læste det meget omhyggelig igennem. Det lød saaledes:

»Mr. James Mc. Carthy, den afdodes eneste Son, blev derefter forhørt og afgav følgende Forklaring: »Jeg havde været i Bristol i tre Dage og var lige kommen tilbage i Mandags Morges den 3dje. Min Fader var ved min Hjemkomst fraværende, og Pigen fortalte mig, at han var kort over til Ross med Staldkarlen John Cobb. Kort efter at jeg var kommen hjem, horte jeg hans Gig rulle ind i

Gaarden, og da jeg kiggede ud af Vinduet, saa jeg ham stige af og gaa hastig ud af Gaarden; dog kunde jeg ikke se, hvorhen han gik. Jeg tog da min Bosse og drev ned i Retning af Boscombe Soen i den Hensigt at se over til Kaningaarden, som ligger paa den anden Side Soen. Paa Vejen saa jeg Skovfogden William Crowder, som han allerede har forklaret, men han tager feil, naar han tror, at jeg fulgte efter min Fader; thi jeg vidste aldeles ikke af, at han var foran mig. Da jeg var omtrent halvandet Hundrede Alen fra Soen, horte jeg Raabet »Cooee!« hvilket var et almindelig benyttet Signal mellem min Fader og mig. Jeg skyndte mig da fremad og fandt ham staaende ved Soen. Han lod til at blive meget forbavset ved at se mig og spurgte mig meget arrigt, hvad jeg gjorde der. Vi taledes nu videre sammen, og det endte med, at vi kom op at trættes, ja, det var nær endt med Haandgribeligheder, thi min Fader var en meget hidsig Mand. Da jeg saa, at han ikke kunde styre sig selv, forlod jeg ham og gik tilbage til vor Gaard. Jeg havde imidlertid ikke gaaet mere end en fire Hundrede Alen, da jeg horte et skrækkeligt Skrig bag ved mig, som fik mig til at løbe tilbage igen. Jeg fandt da min Fader liggende paa Jorden med knust Hoved og dragende det sidste Suk. Jeg kastede Bossen paa Jorden og løftede ham op i mine Arme, men i det samme udaandede han. Jeg knælede ved hans Side i nogle faa Minutter, men

lob saa hen til Mr. Turners Portner, hvis Hus ligger nærmest ved Stedet, for at bede om Hjælp. Jeg saa ikke nogen i Nærheden af min Fader, da jeg kom lobende tilbage, og jeg har slet ingen Ide om, hvorledes han er bleven slaaet ihjel. Jeg ved nok, at han ikke var meget afholdt; thi han var noget frastodende og mork i sin Maade at være paa; men saa vidt jeg ved, havde han dog ikke nogen egentlige Fjender. Andet kan jeg ikke sige om Sagen.«

Kronens Foged: »Ytrede Deres Fader slet ikke noget til Dem, for han dode?«

Vidnet: »Han mumlede nogle faa Ord, men det eneste, jeg kunde opfange deraf, var noget om en Rotte.«

Kronens Foged: »Kan De ikke tænke Dem, hvad han mente dermed?«

Vidnet: »Nej, slet ikke; jeg troede, at han talede i Vildelse.«

Kronens Foged: »Hvad var det, De og Deres Fader trættes om, for han blev slaaet ihjel?«

Vidnet: »Det vil jeg helst ikke svare paa.«

Kronens Foged: »Ja, men jeg maa forlange, at De siger mig det.«

Vidnet: »Det er mig virkelig umuligt at sige det, og jeg kan forsikre Dem, at det ikke har det mindste at gøre med det, som fulgte efter.«

Kronens Foged: »Det er noget, som ikke De, men kun Retten maa afgøre. Jeg behøver vel ikke at gøre Dem opmærksom paa, at Deres Vægning

ved at svare herpaa vil forværre Deres Sag i høj Grad og blive et slemt Indicium imod Dem.»

Vidnet: »Alligevel maa jeg nægte at besvare det.»

Kronens Foged: »Saa vidt jeg kan forstaa, var Raabet »Cooee« et almindelig brugt Signal mellem Dem og Deres Fader.»

Vidnet: »Ja.»

Kronens Foged: »Hvorledes hænger det da sammen, at han udstødte dette Raab, for han saa Dem, ja endog uden at vide, at De var kommen tilbage fra Bristol?»

Vidnet (meget forvirret): »Det ved jeg ikke.»

Et Jurymedlem: »Saa De slet ikke noget, som kunde vække Deres Mistanke, da De vendte tilbage efter at have hørt Raabet og fandt Deres Fader saa ilde tilredt?»

Vidnet: »Ikke noget bestemt.»

Kronens Foged: »Hvad mener De med det?»

Vidnet: »Jeg var saa forvirret og ophidset, da jeg styrtede ud af Skoven, at jeg slet ikke kunde tænke paa andet end min Fader. Dog har jeg et ubestemt Indtryk af, at der laa noget paa Jorden til venstre for mig, da jeg lob fremad. Det forekom mig at være graat af Farve, som en Slags Frakke eller maaske en Plaid. Da jeg rejste mig og gik fra min Fader, saa jeg mig om efter det, men da var det borte.»

»Mener De, at det skulde være forsvundet, for De løb tilbage efter Hjælp?«

»Ja, da var det borte.«

»De kan ikke sige, hvad det var?«

»Nej, jeg havde kun en Fornemmelse af, at der var noget.«

»Hvor langt var dette »Noget« fra Liget?«

»En Snes Alen omtrent.«

»Og hvor langt fra Skovens Udkant?«

»Omtrent lige saa langt.«

»Hvis det var bortfjernet, var det altsaa, medens De var en Snes Alen fra det?«

»Ja, men med Ryggen vendt imod det.« —

»Dermed sluttedes Forhøret over Vidnet.«

»Jeg ser,« sagde jeg, idet jeg lod Ojnene glide ned ad Spalten, »at Kronens Foged i sin Slutningsbemærkning var temmelig streng mod den unge Mc. Carthy. Han gør, og det ganske vist med god Grund, opmærksom paa den Modsigelse, at hans Fader har raabt til ham, for han saa ham, samt paa hans Vægning ved at anføre den Samtale, han havde med ham, og hans mærkelige Beretning om den doende Mands sidste Ord. Alt dette er, som han bemærker, meget slemme Indicier mod Sonnen.

Holmes lo saa smaat ved sig selv og strakte sig paa det bløde Hynde. »Baade De og Kongens Foged har gjort Dem Ulejlighed,« sagde han, »for at udfinde de Omstændigheder, der kan mistænkeliggøre den unge Mand. Ser De ikke, at De afvekslende

tiltror ham for megen og for liden Indbildningskraft? For liden, dersom han ikke kunde opfinde en Grund til sin Trætte med Faderen, og det en Grund, der kunde skaffe ham Juryens Sympathi; for megen, dersom han fra bar Bund opfandt noget saa underligt som det forsvindende Klæde og Faderens sidste Ord om Rotten. Nej, Sir, jeg vil nu tage fat paa Sagen fra det Standpunkt, at jeg antager den unge Mands Udsagn for sandt, og saa vil vi faa at se, hvor langt den Hypothese kan føre os hen. Men her har jeg min Lommebogsudgave af Petrarka, og nu vil jeg helst ikke veksle flere Ord om Sagen, for vi kommer til Forbrydelsens Skueplads. Vi vil indtage vor Lunch i Swindon, og der er vi om tyve Minuter, ser jeg.»

Klokken var lige ved fire, da vi endelig efter at have passeret gennem den smukke Stroud Dal og over den brede flimrende Severn befandt os i den smukke lille Kobstad Ross. En mager, ildertilignende Mand med et hemmelighedsfuldt Udtryk og et listigt Blik ventede paa os paa Perronen. Trods den lysebrune Stovfrakke og Lædergamascherne, han var trukken i for at være i Samklang med de landlige Omgivelser, havde jeg dog ingen Vanskelighed ved i Manden at genkende Opdageren Lestrade. Sammen med ham korte vi til Byens eneste Hotel, hvor der allerede var lavet et Værelse i Stand til os.

»Jeg har bestilt en Vogn,« sagde Lestrade, da

vi satte os for at nyde en Kop The. »Jeg kender jo Deres energiske Natur og vidste, at De ikke vilde være rolig, før De befandt Dem paa Stedet.«

»Det var meget pænt og anerkendende af Dem,« svarede Holmes. »Det hele er for Resten blot et meteorologisk Spørgsmaal.«

Lestrade saa meget forbavset op. »Jeg er ikke med,« sagde han.

»Det kommer alene an paa Barometret; hvorledes staar det? Nu — 770 ser jeg. Ingen Vind og ingen Sky paa Himlen. Jeg har her en Kasse Cigaretter, der trænger til at blive roget, og Sofaen overgaar langt de sædvanlige afskyelige Provins-hotellers i Bekvemhed. Derfor antager jeg ikke, at jeg vil gøre Brug af Vognen i Aften.«

Lestrade lo overbærende: »De har uden Tvivl allerede dannet Dem Deres Mening fra Aviserne,« sagde han. »Sagen er ogsaa ganske lige ud ad Landevejen, og jo længere man trænger ind i den, desto simplere bliver den. Alligevel kan man jo ikke afvise en Dame, især naar hun er saa ivrig og indtagende. Hun havde hørt Tale om Dem og vilde absolut høre Deres Mening, skønt jeg den ene Gang efter den anden forsikrede hende, at De ikke kunde gøre andet, end hvad jeg allerede havde gjort. Naa, paa min Ære! Holder hendes Vogn nu ikke her uden for Døren.«

Han havde næppe udtalt, før en af de sødeste

unge Damer, jeg i mit Liv har set, styrtede ind i Værelset. De blaa skinnende Øjne, de let skilte Læber og Kindernes Rødme aabenbarede tydeligt, at hendes naturlige Blyhed var overvunden af hendes store Uro og Ophidselse.

»Oh, Mr. Sherlock Holmes!« udbrod hun og lod Blikket fare fra den ene til den anden af os, indtil det til sidst i Folge Kvindeus skarpe Instinkt fæstede sig ved min Ledsager — »jeg er saa glad ved, at De er kommen, og jeg er kørt hertil for at sige Dem dette. Jeg ved, at James ikke har gjort det; jeg ved det sikkert; men jeg vil ogsaa gerne have, at De skal vide det, for De begynder paa Deres Værk. De maa endelig ikke et Øjeblik tvivle herpaa. Vi har kendt hinanden lige siden vi var smaa Born, og jeg kender hans Fejl, om ellers nogen kender dem; men han har et altfor kærligt Hjerte til at gore selv en Flue Fortræd. En saadan Beskyldning som denne er helt urimelig for alle, der kender lidt til ham.«

»Jeg haaber, vi maa kunne rense ham, Miss Turner,« sagde Sherlock Holmes. »De kan i alt Fald sikkert stole paa, at jeg vil gore, hvad jeg kan.«

»Men De har jo læst Forhoret; De maa jo have dannet Dem Deres Mening. Ser De ikke en eller anden Udvej, en eller anden Fejl i Anklagen? Tror De ikke selv, at han er uskyldig?«

»Jeg tror i alt Fald, at det er muligt, han er det.«

»Ser De!« udbrod hun, idet hun lagde Hovedet tilbage og saa udfordrende paa Lestrade. Der kan De hore! Han giver mig Haab!

Lestrade trak paa Skulderen. »Jeg er bange for, at min Kollega har været lidt for rask til at drage sine Slutninger,« sagde han.

»Ja, men han har Ret — aah, jeg ved, at han har Ret; James har *ikke* gjort det. Og hvad nu det angaar, at han har trættedes med sin Fader, saa er jeg vis paa, at Grunden til, at han ikke vil nærmere ind paa det, er den, at jeg har været blandet ind med i Trætten.

»Paa hvilken Maade?« spurgte Holmes.

Ja, her er ikke Grund til at lægge Skjul paa det; James og hans Fader har tit og mange Gange været oppe at skændes om mig. Mr. Mc. Carthy var nemlig meget opsat paa, at vi to skulde have hinanden. James og jeg have altid holdt af hinanden som Broder og Søster; men han er jo meget ung og har kun set lidt af Livet endnu, og — og — nu — han havde ikke Lyst til at indlade sig paa den Slags endnu. Derfor var de tit oppe at trættes, og jeg er vis paa, at den sidste Trætte var om det samme.«

Og Deres Fader?« spurgte Holmes. »Syntes han om denne Forbindelse?«

»Nej, han var ogsaa imod den; der var ikke

andre end Mr. Mc. Carthy, der vilde have det. En hurtig Rodme steg op i hendes friske, unge Ansigt, idet Holmes sendte hende et af sine skarpe, undersøgende Blikke.

»De skal have Tak for denne Underretning,« sagde han. »Kan jeg komme til at tale med Deres Fader, hvis jeg kommer ud til Dem i Morgen?«

»Nej, jeg er bange for, at Doktoren ikke tillader det.«

Doktoren?«

»Ja, har De ikke hørt det? Min stakkels Fader har slet ikke været stærk i de sidste Aar: men dette har fuldstændig nedbrudt ham. Han har maattet gaa til Sengs, og Dr. Willows siger, at han er et Vrag, og at hele hans Nervesystem er ødelagt. Mr. Mc. Carthy var det eneste Menneske, som har kendt Fader i gamle Dage i Victoria.«

»Hvad — i Victoria! Det var af stor Vigtighed!«

»Ja, i Minerne.«

»Vel saa; i Guldminerne, hvor Deres Fader, kan jeg forstaa, tjente sig sin Formue.«

»Ja, netop.«

»Tak skal De have, Miss Turner; De har været mig til stor Nytte.«

»De vil nok sige mig, hvis der kommer noget nyt frem i Morgen. De vil sagtens henvende Dem til James i Fængslet. Hvis De gør det, Mr. Holmes,

saa hils ham og sig, at jeg er vis paa, han er uskyldig.«

»Det skal jeg, Miss Turner.«

»Nu mea jeg af Sted hjem, for Fader er som sagt meget syg, og han savner mig saa meget, naar jeg er borte. Farvel, og god Lykke til Deres Foretagende.« Hun smuttede ud af Værelset lige saa hurtigt, som hun var kommen, og straks derpaa horte vi hendes Vogn rulle ned ad Gaden.

»Jeg skammer mig over Dem, Holmes,« sagde Lestrade med Værdighed efter nogle Minuters Tavs-
hed. »Hvorfor vil De dog opvække Haab, som De bag efter er nodt til at skuffe? Jeg er ikke meget nænsom eller blødhjertet af Naturen; men dette her kalder jeg ligefrem grusomt.«

»Aah, jeg tænker nok, jeg skal finde Udvej til at frikjende James Mc. Carthy,« sagde Holmes.
»Har De faaet Tilladelsesordre til at besøge ham i Fængslet?«

»Ja, men det gælder kun for Dem og mig?«

»Saa tror jeg, at jeg forandrer min Bestem-
melse fra for. Der maa jo endnu være Tid nok til at tage med Toget til Hereford, saa at vi kan komme til at tale med ham i Aften.«

»Ja, rigelig.«

»Nu — lad os saa tage af Sted da. Jeg er bange for, at De vil kede Dem imens, Watson; men det skal ikke vare længere end et Par Timer.«

Jeg fulgte dem ned til Stationen, drev derefter

lidt omkring i Byens Gader og vendte saa tilbage til det lille Hotel, hvor jeg lagde mig paa Sofaen og sogte at faa Tiden til at gaa ved at læse i en gulrygget, fransk Roman. Men Fortællingens tarvelige Forvikling var saa tynd i Sammenligning med det dybe Mysterium, vi vare ved at famle os igennem, og jeg greb mig selv saa tit i at lade mine Tanker vandre fra det opdigtede til Virkeligheden, at jeg til sidst slængte Bogen fra mig for helt at hensynke i Betragtninger over Dagens Begivenheder. Forudsat at denne ulykkelige unge Mands Historie var fuldstændig troværdig, hvilken djævelsk Ting, hvilken fuldstændig uforudset og mærkelig Ulykke maatte da være indtruffen i de faa Øjeblikke, der laa mellem; at han lob bort fra Faderen, og han, tilkaldt ved hans Skrig, atter styrtede ned mod Soen? Det var noget skrækkeligt og dodbringende. Men hvad kunde det være? Kunde ikke de tilføjede Kvæstelsers Beskaffenhed give mig som erfaren Læge Oplysninger herom? Jeg ringede paa Klokken og bad om den lille stedlige Avis, der indeholdt et ordret Referat af Forhøret. I Ligsynsattesten havde Lægen erklæret, at den bageste Tredjedel af det venstre Isseben og den venstre Halvdel af Nakkebenet vare blevne knuste ved et Slag af et stumpt Vaaben. Jeg folte paa dette Sted paa min egen Hovedskal; et saadant Slag maatte nødvendigvis være bleven tilføjet bag fra. Dette talte til en vis Grad til Gunst for den anklagede.

eftersom han var set staaende Ansigt til Ansigt med Faderen, saa længe han trættedes med ham. Dog kunde det ikke benyttes som noget afgørende Bevis; thi den gamle kunde jo have vendt Ryggen til, forinden Slaget faldt. Alligevel var det dog værd at henlede Sherlock Holmes' Opmærksomhed paa denne Omstændighed. Og saa var der den doendes mærkelige Hentydning til en Rotte. Hvad kunde det betyde? Det kunde ikke være sagt i Vildelse; thi et Menneske, der dør af et saadant pludseligt og voldsomt Slag, taler i Reglen ikke vildt. Nej, det var meget sandsynligere, at det var et Forsøg paa at forklare, hvorledes han var bleven saaret til Døde. Men hvad skulde det sige? Jeg brød mit Hoved for at finde en antagelig Forklaring. Og saa var der det graa Klæde, som den unge Mc. Carthy mente at have set. Hvis det var sandt, saa maatte Morderen under Flugten have kastet noget af sin Dragt fra sig, rimeligvis sin Overfrakke, og endvidere maatte han have haft den uhorste Dristighed at vende tilbage og borttage den i det Ojeblik, da Sonnen knælede ned ved Faderen med Ryggen vendt imod Frakken. Hvilket Væv af Mysterier og Usandsynligheder var ikke hele denne Sag! Jeg undrede mig ikke over Lestrades Mening. Og dog havde jeg saa megen Tiltro til Sherlock Holmes' Indsigt, at jeg ikke kunde opgive Haabet, saa længe enhver ny Kendsgerning syntes at befæste hans Overbevisning om den unge Mc. Carthys Uskyldighed.

Det blev sent, for Sherlock Holmes viste sig, og han kom tilbage alene; thi Lestrade var bleven i sit Logis i Byen.

»Barometret staar endnu meget højt,« bemærkede han, idet han satte sig ned. »Det er af stor Betydning, at det ikke regner, for vi kommer ud paa Gerningsstedet. Paa den anden Side skal man helst være ganske frisk og oplagt, naar man begynder paa et saa vanskeligt Arbejde som det, og jeg holder ikke af at tage fat paa det, naar jeg er forskrumplet af en lang Rejse. Nu har jeg da talt med den unge Mc. Carthy.«

»Naa, og hvad fik De saa at vide af ham?«

»Intet.«

»Kunde han ikke give Dem nogen Oplysning?«

»Nej, ikke det mindste. Jeg var i Begyndelsen tilbojelig til at tro, at han vidste, hvem der havde begaaet Mordet, men vilde skjule det, men nu er jeg overbevist om, at han er i lige saa stor Vilderede med Hensyn til Sagens Sammenhæng som alle de andre. Han er ikke noget videre skarpt Hoved, men han har et meget tiltalende Udseende, og jeg tror, at han er et ufordærvet, ungt Menneske.«

»Jeg kan dog ikke beundre hans Smag,« bemærkede jeg, »hvis det virkelig er Tilfældet, at han har sat sig imod en Forbindelse med en saa fortryllende ung Pige som denne Miss Turner.«

»Ja, se det er en meget sorgelig Historie. Fyren er rasende — vanvittig forelsket i hende;

men for et Par Aar siden, medens han endnu ikke var andet end en Knos, og for han rigtig kendte hende, for hun har opholdt sig fem Aar i en Kostskole, gaar den Dumrian hen og falder i Kloerne paa en Skænkepige i Bristol, og hun faar ham til at gifte sig med hende i al Hemmelighed. Der er ingen, som ved et Ord om denne Historie; men De kan nok forestille Dem, hvor frygteligt og irriterende det maa være for ham at modtage Bebrejdelser, fordi han nægter at gore noget, som han vilde give, hvad det skulde være, for at kunne gore, men som han ved er ganske umuligt. Det var netop af rasende Forbitrelse herover, at han loftede Armen, da Faderen under deres sidste Samtale vilde drive ham til at fri til Miss Turner. Paa den anden Side kunde han ikke give nogen Grund for sin Vægring, og Faderen, der i Folge alle Beretninger var en meget haard Mand, vilde sikkert have jaget ham hjemmefra, hvis han havde faaet den rette Sammenhæng at vide. Det var hos sin Kone, at Fyren havde tilbragt de tre sidste Dage i Bristol, og Faderen vidste slet ikke, hvor han var. Mærk Dem denne Omstændighed; den er af stor Vigtighed. Noget godt er der imidlertid kommen ud af al denne Bedrovelighed; for Skænkepigen, der af Bladene har set, hvorledes han er bleven sat fast og trues med Galgen, har nu helt kasseret ham, og sendt ham et Brev, hvori hun lader ham vide, at hun allerede har en Mandovre paa Bermudaz

Oerne, saa Ægteskabet imellem dem har aldrig været gyldigt. Denne Nyhed tror jeg for Resten har trostet den unge Mc. Carthy rigelig for alt det, han har lidt.»

»Men hvis han nu er uskyldig, hvem har da gjort det?«

»Ja hvem? Jeg vil henlede Deres Opmærksomhed paa to Omstændigheder. Den ene er, at den myrdede havde et Stævnemøde ved Soen med en eller anden Person, og at denne Person ikke kan have været hans Son, thi Sonnen var jo taget bort, og han vidste ikke, naar han kom tilbage. Den anden er, at man har hørt den myrdede Mand raabe: »Cooee!« før han vidste, at hans Son var kommen tilbage. Dette er de to Punkter, af hvilke Sagen afhænger. Men lad os nu tale om noget andet, hvis De ikke har noget imod det, og saa lade denne Sag hvile til i Morgen.«

Der kom, som Holmes havde forudsagt, ingen Regn, og Morgenens oprandt klar og solbeskinnet. Kl. 9 kom Lestrade med Vognen for at hente os, og vi tog af Sted til Hatherley Gaarden og Boscombe Soen.

»Jeg har alvorlige Nyheder at melde i Dag,« sagde Lestrade. »Man fortæller, at Mr. Turner er saa syg, at der tvivles om hans Liv.«

»Han er vel ogsaa en ældre Mand,« sagde Holmes.

»Omkring ved de tres; men hans Helbred er

bleven odelagt ovre i Australien, og i de sidste Aar er han stadig bleven svagere, og dette sidste Stød har haft en skæbnesvanger Virkning paa ham. Han var en god gammel Ven af Mc. Carthy og tillige dennes Velgører; thi jeg har hørt, at han overlod ham Hatherley Gaarden uden at forlange nogen som helst Afgift af den.»

»Saa; det var for Resten meget interessant,« sagde Holmes.

»Ja, og saa har han oven i Kobet hjulpet ham paa hundrede andre Maader. Alle Folk her omkring taler om hans Godhed imod den afdøde.«

»Virkelig! Forekommer det Dem nu ikke lidt paafaldende, at denne Mc. Carthy, der synes at have været ganske uformuende, og at have staaet i saa stor Taknemlighedsgæld til Turner, alligevel gaar og arbejder for at faa sin Son gift med Turners Datter, der vel er eneste Arving til Godset, og det endda paa en meget hoven Maade, som om Sonnen blot havde at fri, saa vilde alt det øvrige komme af sig selv? Det er saa meget unaturligere, som vi ved, at Turner selv var meget mod denne Forbindelse. Det fortalte Datteren os. Kan De nu ikke uddrage nogen Slutninger heraf?«

»Vi er kommen til vore Slutninger og Resultater,« sagde Lestrade og blinkede til mig. »Jeg finder det altfor vanskeligt at modbevise Kendsgerningerne, Holmes, naar jeg ikke vil tage Fantasterier og umulige Theorier til Hjælp.«

»Nej, De har Ret,« sagde Holmes kort, »De finder det for vanskeligt at modbevise Kendsgerninger.«

»I hvert Fald har jeg dog opsnuset een Kendsgerning, som De synes at have meget vanskeligt ved at faa fat i,« svarede Lestrade temmelig bidende.

»Og det er?«

»At Mc. Carthy sen. blev dræbt af Mc. Carthy jun., og at alle Theorier om det modsatte er rene Maaneskinsdrømme.«

»Naa — Maaneskin er dog klarere end Taage,« sagde Holmes leende. »Men tager jeg ikke meget fejl, saa maa det jo være Hatherley Gaarden, som vi har der til venstre.«

»Ja, det er det.«

Det var en stor Gaard med mange Bygninger, og et to Etages skiferdækt Stuehus med store gule Lavpletter paa de gamle graa Mure. De lukkede Skodder og rogløse Skorstene gav den imidlertid et lidt uhyggeligt Udseende, som om Rædslen tyngede paa den. Vi holdt stille foran Døren, og paa Holmes' Anmodning kom Pigen ud og viste os de Stovler, som hendes Herre havde baaret, da han blev dræbt, samt et Par af Sonnens, dog ikke dem, han havde haft paa hin Dag. Efter at have maalt dem meget omhyggeligt i syv-otte forskellige Retninger, bad Holmes om at blive vist ud i Stakkehaven, fra hvilken vi alle fulgte den bugtede Sti, der forte ud til Boscombe Soen.

Sherlock Holmes var som forvandlet, naar han befandt sig paa en saadan Expedition som denne; og de, der kun havde set ham som den rolige Tænker og Logiker i Baker Street, vilde da næppe have kunnet genkende ham. Hans Ansigt opklaredes og formorkedes, hans Bryn bleve dragne op som to sorte Linier, medens hans Ojne skinnede frem under dem med Staalglans. Hovedet var sænket, Skuldrene bojede, Læberne sammenpressede, og Aarerne stode frem som Piskesnøre paa hans lange, senede Hals. Hans Næsebor udvidede sig og trak sig sammen som i en ren dyrisk Nydelse af Jagten, og hans Tanker vare saa fuldstændig samlede om den foreliggende Sag, at alle Spørgsmaal og Bemærkninger gik ganske upaaagtede forbi hans Oren, eller fremkaldte i det højeste et hastigt, utaalmodigt og afvisende Svar. Hurtig og tavs vandrede han henad Stien, der løb tværs over Engen og ind gennem Skoven til Soen. Det var en fugtig, moseagtig Grund som overalt i denne Egn, og der saas Spor af mange Fodder baade paa Stien og i det korte Græs paa begge Sider af denne. Undertiden ilede Holmes meget hurtig af Sted, undertiden stod han helt stille, og en Gang gjorde han en Afstikker ind paa Engen. Lestrade og jeg gik bag efter ham, Opdageren ligegyldig og haanlig, medens jeg iagttog min Ven med den Interesse, der hidrorte fra Overbevisningen om, at ethvert af hans Foretagender havde deres bestemte Hensigt.

Boscombe Soen, der ikke var andet end en sivomkranset Dam, et Hundrede Alen i Tværmaal, laa paa Grænsen af Hatherley Gaardens Jord og den rige Mr. Turners private Park. Oven over Skoven, som laa paa den anden Side af den, kunde vi se de høje, røde Spir, som betegnede Herregaardens Beliggenhed. Paa Hatherley Siden af Soen var Skoven meget tæt, og der var en omtrent tyve Skridt bred Bræmme af saftigt Græs mellem Skovbrynet og Rorene, der omgav Vandet. Lestrade viste os Stedet, hvor Liget var bleven fundet, og saa fugtig var Jorden, at jeg tydelig kunde se det Spor, som var bleven dannet derved, at Manden faldt. Men af Holmes' spændte Ansigt og stirrende Ojne kunde jeg forstaa, at der var mange andre Ting at læse i det nedtrampede Græs. Han lob omkring ligesom en Hund, der skal finde et Spor, og derefter vendte han sig mod sin Ledsager.

»Hvorfor er De gaaet ned i Soen?« spurgte han.

»Jeg ragede omkring i den med en Stang; jeg troede, at der kunde findes et eller andet Vaaben eller saadant noget. Men hvor i al Verden —?«

»Aah, ti blot stille; jeg har ingen Tid. Deres venstre Fod, som De drejer noget indad, er at se over hele Pladsen; selv en Muldvarp maatte kunne spore den, og se der forsvinder den mellem Rorene. Aah, hvor simpelt og let det altsammen vilde have været, hvis jeg havde været her, for alle disse Mennesker var komne og havde trampet omkring her

som en hel Boffelhjord. Her ser De, hvorledes Portneren er kommen med alle sine Hjælpere, og de har udslettet ethvert betydende Spor i en Omkreds af sex-otte Fod omkring Liget. Men her er tre separate Spor af en og den samme Fod.« Han trak en Loupe frem og lagde sig ned paa sin Plaid for bedre at kunne se; medens han hele Tiden taledede, dog mere med sig selv end med os. »Dette er den unge Mc. Carthys Fodder. To Gange har han gaaet, og en Gang har han lobet saa hurtig, at Saalerne er trykkede dybt ned og Hælene næppe synlige. Det bekræfter hans Udsagn; han lob, da han saa sin Fader ligge paa Jorden. Og her har vi Faderens Fodder, da han gik frem og tilbage. Men hvad er saa det? Ah, det er Trykket af Bossekolben, mens Sonnen stod og lyttede. Og dette? Ah, ha! Hvad har vi her? En der er gaaet paa Tæer — paa firkantede Stovlesnuder, helt forskellige fra de andre! De kommer, de gaar, de kommer igen — det var naturligvis efter Frakken. Hvor er de nu kommen fra?« Han lob frem og tilbage, tabte undertiden Sporet, men fandt det igen, indtil vi vare komne ind i Skoven og hen i Skyggen af en stor Bog, det største Træ der i Nærheden. Holmes forfulgte sit Spor om paa den anden Side af Træet og kastede sig saa igen ned med et lille Skrig af Tilfredshed. I lang Tid blev han liggende der, vendte op og ned paa det nedfaldne Lov og de tørre Kviste, samlede noget, der forekom mig at

være Støv, op i en Konvolut, og undersøgte med sin Loupe ikke blot Jorden, men ogsaa Træets Bark, saa højt han kunde naa op. En kantet Sten laa i Græsset, og den undersøgte han ogsaa omhyggeligt og beholdt den. Derefter fulgte han en Sti, der gik igennem Skoven, indtil han kom til Landevejen, hvor alle Spor ophørte.

»Det har været en interessant Tur,« sagde han, idet han antog sit sædvanlige Væsen. »Jeg kan tænke mig, at det graa Hus der til højre maa være Portnerboligen; jeg tror, at jeg vil gaa ind og tale lidt med Moran og maaske skrive et Par Linier. Naar jeg er færdig med det, kan vi køre tilbage og tage vor Lunch. De kan godt gaa i Forvejen hen til Vognen, saa skal jeg straks være hos Dem.«

Det varede omtrent ti Minutter, før vi atter sad i Vognen og kørte tilbage til Ross, og Holmes sad endnu og holdt paa Stenen, som han havde samlet op ude i Skoven.

»Den maa kunne interessere Dem, Lestrade,« sagde han og holdt den frem; »for det var med den, Mordet blev forøvet.«

»Saa, jeg ser ellers ingen Mærker paa den.«

»Der er heller ingen.«

»Hvorledes kan De da vide det?«

»Græsset voksede højt under den; den havde kun ligget der nogle faa Dage. Der var ikke noget Sted at se, hvorfra den kunde være taget, og den

passer godt til de Saar, der er bleven tilføjede. Der fandtes heller ikke Tegn til noget andet Vaaben.«

»Og Morderen?«

»Er en høj, kejthaandet Mand, der halter paa det højre Ben, bærer tyksaaledede Jæger-Støvler, ryger indiske Cigarer, bruger Cigarrør og bærer en slov Pennekniv i sin Lomme. Der er forskellige andre Bestemmelser; men disse her maa være tilstrækkelige til at hjælpe os under vor Sogen.«

Lestrade lo. »Jeg maa tilstaa, at jeg endnu tillader mig at være vantro,« sagde han. »Theorier kan være meget gode til deres Brug; men jeg tror ikke de hjælper stort, naar vi har med en tykhovedet, britisk Jury at gore.«

»Vi faar at se,« svarede Holmes rolig. »De bruger nu *Deres* Methode, og jeg gaar frem efter min. Jeg vil faa travlt i Eftermiddag og vil rimeligvis vende tilbage til London med Aftentoget.«

»Og forlade Sagen ufuldendt?«

»Nej, fuldendt.«

»Men Mysteriet?«

»Er opklaret.«

»Hvem er da Forbryderen?«

»Den Herre, jeg nys beskrev.«

»Men hvem er han?«

»Aah, det vil sikkert ikke blive vanskeligt at udfinde; der bor jo ikke ret mange Folk her paa Egnen.«

Lestrade trak paa Skuldrene. »Jeg er en praktisk Mand,« sagde han, »og jeg kan virkelig ikke paatage mig at gaa omkring i Egnen og soge efter en kejthaandet Herre, som er halt. Alle mine Kolleger vilde desuden gøre frygtelig Grin med mig.«

»Meget vel,« sagde Holmes rolig. »Jeg har givet Dem Chancerne til at finde Morderen. Men her er nok Deres Logis; Farvel. Jeg skal sende Dem et Par Ord, for jeg tager hjem.«

Efter at have sat Lestrade af, korte vi videre til vort Hotel, hvor vi fandt Bordet dækket til os. Holmes var stille og optaget af sine egne Tanker, og hans Ansigt havde faaet et smerteligt Udtryk, som om han befandt sig i en meget pinlig Stilling.

»Hor nu, Watson,« sagde han, da der var bleven taget af Bordet, »sæt Dem ned i denne Stol og lad mig tale lidt med Dem. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, og vil gerne høre Deres Raad. Tænd en Cigar, for jeg begynder.«

»Naa, saa er jeg parat til at høre.«

»Godt. Ser De, naar vi betragter denne Sag, saa er der to Omstændigheder ved den unge Mc. Carthys Forklaring, som straks slog os begge, men rigtignok paa forskellig Maade; thi hos mig taledede til Fordel for ham, medens De bragte Dem til at mistænke ham. Den første var, at Faderen havde raabt »Cooee!« for han saa ham, og den anden var hans sidste Ord om Rotten. Han mumlede flere Ord, husker De nok, men Sonnen opfangede kun

dette ene. Fra disse to Punkter maa vor Undersøgelse udgaa, og vi vil begynde med at forudsætte, at alt, hvad Sonnen har sagt, er fuldstændig sandt.«

»Hvad er der da saa om dette »Cooee«?»

»Nu — det kan tydelig nok ikke have været raabt til Sonnen; thi Faderen maatte jo antage, at han var i Bristol, og det var rent tilfældigt, at han var saa nær, at han kunde høre det. Nej, han har raabt »Cooee!« for at tilkalde ham, han skulde møde ved Soen. Men »Cooee!« er et australsk Udraabsord og tilmed et, som bliver hyppig benyttet mellem Australierne. Det ligger altsaa nær at antage, at den Person, som Mc. Carthy ventede at møde ved Soen, for havde opholdt sig i Australien.«

»Ja, men nu Rotten?»

»Ja, nu Rotten?»

Sherlock Holmes tog et sammenlagt Stykke Papir op af Lommen og foldede det ud paa Bordet. »Dette her er et Kort over Victoria-Kolonien,« sagde han. »Jeg telegraferede til Bristol efter det i Aftes. «Han lagde Haanden over en Del af Kortet. »Hvad læser De her?» spurgte han.

»ARAT« *) læste jeg.

»Og nu?» Dermed tog han Haanden bort.

»BALLARAT.«

»Ja, og det var netop det Ord, Manden sagde,

*) „A rat“ er det engelske Udtryk for „en Rotte“.

og af hvilket hans Son kun opfattede de to sidste Stavelser. Han vilde nævne Navnet paa sin Morder. Den og den fra Ballarat.«

»Det er vidunderligt!« udbrød jeg.

»Det er iøjnefaldende. Men De ser nu, at jeg har indsnævret Formodningernes Omraade betydeligt. Besiddelsen af en graa Overfrakke er det tredje Punkt, der, forudsat at Sonnens Forklaring er rigtig, ogsaa er sikkert. Vi er nu kommen bort fra det vage og svævende til det bestemte Begreb: en Australier fra Ballarat med en graa Overfrakke.«

»Ja vist saa.«

»Og tilmed en Person, som har hjemme der paa Stedet, thi man kan kun nærme sig Soen fra Hatherley Gaarden eller Herregaarden, hvor fremmede næppe kan antages at drive omkring.«

»Meget sandt.«

»Saa er der vor Ekspedition i Dag. Ved at undersøge Jorden fik jeg de Smaating at vide, som jeg overlod til den Dumrian Lestrade, der imidlertid ikke lod til at bryde sig om dem.«

»Men hvorledes opdagede De dem?«

»De kender jo min Methode, den er baseret paa lagttagelsen af Ubetydeligheder.«

»Hans Højde ved jeg, at De omtrent kunde slutte Dem til af hans Skridts Længde, og hans Stovlers Art kunde De jo se af Deres Spor.«

»Ja, det var nogle ejendommelige Stovler.«

»Men nu at han var halt?«

»Sporene af den højre Fod var stedse mindre dybe end den venstre Fods. Han har lagt mindre Vægt paa den. Hvorfor? Fordi han haltede.«

»Og hans Kejthaandethed?«

»De var jo selv forundret over Beskaffenheden af den myrdedes Saar, saaledes som de var beskrevne i Lægens Dodsattest. Slaget var bleven tildelt lige bagfra, og dog fandtes Saarene paa venstre Side. Hvorledes kan det nu hænge sammen, naar Morderen ikke har været kejthaandet? Han har staaet bag ved hint Træ under Sammenstødet mellem Faderen og Sonnen, ja han har endogsaa staaet og roget der. Jeg fandt Asken af en Cigar, og min specielle Kendskab til Tobaksaske satte mig i Stand til at bestemme den til en indisk Cigar. Jeg har, som De ved, anvendt en Del Tid til at sætte mig ind i dette Spørgsmaal og har skrevet en lille Piece om Asken af 140 Varieteter af Pibe-, Cigar- og Cigaretto-bak. Efter at have fundet Asken, saa jeg mig om og opdagede ogsaa Cigarstumpen i Mosset, hvor han havde kastet den. Det var en indisk Cigar af den Slags, som rulles i Amsterdam.«

»Og Cigarroret?«

»Jeg kunde se, at Enden ikke havde været i hans Mund; han havde altsaa brugt et Ror. Spidsen var bleven skaaren, ikke bidt af, men Snittet var ikke meget glat, og derfor maa det være foretaget med en slov Kniv.«

»Holmes,« sagde jeg, »De har draget et Net

rundt om denne Mand, saa at han ikke kan undslippe Dem; og De har frelst et uskyldigt Menneskes Liv lige saa sikkert, som om De havde skaaret den Strikke over, hvori han hang. Jeg ser ogsaa den Retning, hvori alt dette peger. Morderen er —«

»Mr. John Turner,« meldte Hotellets Opvarter, idet han aabnede vor Dor og viste en fremmed ind.

Den Mand, der traadte ind, var en sælsom Skikkelse, der gjorde et stærkt Indtryk paa mig. Hans langsomme, haltende Gang og bøjede Skuldre gav ham et affældigt Udseende; men hans haarde, markerede Træk og hans vældige, svære Lemmer viste, at han var i Besiddelse af usædvanlig Karakter- saa vel som Legemsstyrke. Hans buskede Skæg, graasprængte Haar og svære udstaaende Ojenbryn gav ham et paa een Gang værdigt og bydende Udseende; men Ansigtifarven var askegraa, medens Læberne og Næseflojene vare svagt blaa. Jeg saa ved første Øjekast tydelig, at han led af en kronisk, dødelig Sygdom.

»Vær saa god at tage Plads paa Sofaen,« sagde Holmes mildt og ærbødigt. »De har altsaa faaet mit Brev?«

»Ja, Portneren kom med det. De skrev, at De for at forebygge Skandale gerne vilde tale med mig her.«

»Jeg mente, at Folk vilde tale om det, hvis jeg tog til Hall.«

»Og hvorfor vil De tale med mig?« Han saa

hen paa min Ven med Fortvivlelse i det trætte Blik, som om hans Spørgsmaal allerede var besvaret.

»Ja,« sagde Holmes; idet han svarede paa Blikket og ikke paa Ordene, det er rigtigt. Jeg ved alt om Mc. Carthy.«

Oldingen lod Ansigtet synke ned i Hænderne. »Gud hjælpe mig!« udbrod han. »Men jeg forsikrer Dem, jeg vilde ikke have ladet den unge Fyr komme noget til; jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg vilde have aabenbaret det hele, hvis han var bleven domt.«

»Det glæder mig meget at høre dette,« sagde Holmes alvorlig.

»Jeg vilde have bekendt alt straks, naar det ikke havde været for mit kære Barns Skyld. Det vilde have sonderknust hende — hendes Hjerte vil blive knust, naar hun hører, at jeg er bleven arresteret.«

»Dertil maa det ikke komme,« sagde Holmes.

»Hvad mener De?«

»Jeg er ikke officiel Opdager. Jeg har forstaaet det saaledes, at det var Deres Datter, der ønskede min Nærværelse her, og det er i hendes Interesser, jeg arbejder. Men naturligvis maa den unge Mc. Carthy frelses.«

»Jeg staar allerede paa Gravens Rånd,« sagde den gamle Turner. »Jeg har lidt af Sukkersyge i flere Aar, og min Læge siger, at det er et stort Spørgsmaal, om jeg kan leve en Maaned endnu.«

Men jeg vil dog hellere dø under mit eget Tag end i Galgen.«

Holmes rejste sig op og satte sig derpaa ved Bordet med Pennen i Haanden og flere Ark Papir foran sig. »Vil De nu fortælle os det hele,« sagde han, »saa skal jeg nedskrive det. Naar De er færdig, underskriver De det, og Watson sætter sit Navn under som Vidne. Jeg kan da i yderste Nødsfald fremlægge Deres Bekendelse for at frelse den unge Mc. Carthy. Jeg lover Dem, at jeg ikke skal benytte den, med mindre det er aldeles nødvendigt.«

»Tak, det er godt,« sagde Oldingen, »det er jo et stort Spørgsmaal, om jeg lever til Assiseretten bliver sat, saa for mig har det liden Betydning; men jeg vilde gerne skaane Alice for denne Skam. Og nu skal jeg fortælle Dem det hele. Historien har været længe om at komme til Ende, men den er ikke lang at fortælle.

»De kender ikke denne Mc. Carthy; men jeg forsikrer Dem, at han var en sand Djævel i Menneskeskikkelse. Gud bevare Dem for at komme i Kloerne paa saadant et Uhyre som han. Han har nu haft mig i sin Magt i de sidste tyve Aar, og han har odelagt mit Liv. Jeg skal nu først fortælle Dem, hvorledes det gik til, at jeg kom i hans Kloer.«

»Det var i Begyndelsen af Treserne ude i Guldminerne. Jeg var en ung Mand den Gang, varm-

blodig og letsindig, og parat til at indlade mig paa hvad som helst. Jeg kom i slet Selskab, forfaldt til Drik, havde intet Held med min Gravning, tog ud i Odemarkerne og blev rent ud sagt, hvad man her vilde kalde Landevejsrover. Vi var seks, som slog os sammen, og vi forte et vildt, frit og lystigt Liv. Engang imellem overfaldt vi en Station og plyndrede den, men tiest gik det ud over Vognene, der gik fra Minerne, ladede med Guld. Sorte Jack fra Ballarat, det var det Navn, jeg gik under, og Folkene derovre i Kolonien husker endnu godt vor Bande under Navnet Ballarat-Banden.

»En Dag gik en Guldkonvoy fra Ballarat til Melbourne, og vi laa paa Lur efter den og angreb den. Der var seks væbnede Mænd med den, og vi var ogsaa kun seks, saa det var ikke saa let en Sag; men vi havde Held til ved den allerførste Salve at gøre fire Sadler tomme. Alligevel blev tre af vore Mænd paa Pladsen, for vi fik Bugt med de andre. Jeg satte min Pistol for Panden af Kusken, som ikke var andre end denne samme Mc. Carthy. Gud give, at jeg den Gang havde sendt ham min Kugle gennem Hovedet; men i Stedet for skaanede jeg ham, skont jeg saa hans ondskabsfulde, smaa Ojne heftede paa mit Ansigt, som om han noje vilde indprente sig ethvert Træk. Nu, vi slap af Sted med Guldet, blev rige Folk og søgte her tilbage til England uden at blive mistænkte. Her skiltes jeg fra mine gamle Kammerater

og besluttede at slaa mig til Ro og for Eftertiden fore et stille og hæderligt Liv. Jeg købte dette Gods, som netop var tilfals, og jeg foresatte mig at gore godt med mine Midler for at sone de Synder, hvorved de var komne i min Besiddelse. Jeg giftede mig ogsaa; men min Hustru døde efter faa Aars Ægteskab, efter at have skænket mig min kære lille Alice. Allerede medens hun kun var en lille Pige, var det, som om hendes spæde Haand greb om min og forte mig henad den rette Vej, saa at jeg blev et helt nyt Menneske og gjorde alt, hvad jeg formaaede, for at sone det forbigangne. Alt gik saa godt for mig, indtil denne Mc. Carthy kom og slog sine Kloer i mig.

»Jeg var taget til London for at afgøre en Forretning; der mødte jeg ham i Regent Street, og han havde næppe Klæderne paa Kroppen.

»Tak for sidst, Jack,« sagde han og lagde sin Haand paa min Skulder, »her er vi nu og vil gerne slaa os til Ro hos dig og høre med til Familien. Vi er to, jeg og min Son, og du kan jo nok sørge for os, ikke sandt? Gor du det ikke, nu — det er et dejligt, lovligt Land, dette her England, og det vrimler med Politi alle Steder. Skal jeg kalde paa en?«

Naa — det blev da saaledes, at de fulgte med herved; der var ikke Tale om at ryste dem af sig, og her har de nu levet paa min bedste Gaard lige

siden uden at betale ringeste Afgift. Nu var der ikke længer nogen Fred for mig, ingen Ro, ingen Forglemmelse. Hvor jeg saa vendte mig hen, saa jeg hans lumske, grinende Ansigt op ad mig. Det blev endnu værre, da Alice voksede til; thi han saa snart, at jeg var meget mere angst for, at hun skulde faa det at vide, end at Politiet skulde. Hvad han fik Lyst til, forlangte han uden videre, og jeg maatte give ham det uden Indvendinger; mere Jord, Huse, Penge; indtil han til sidst forlangte en Ting, som jeg ikke kunde give; thi han forlangte Alice.

»Hans Son, ser De, var vokset op, og det var min Datter ogsaa, og da det var bekendt, at mit Helbred var daarligt, forekom det ham at være et godt Coup, om hans Son kunde blive Ejer af hele Godset. Men i det Kapitel var jeg stædig; jeg vilde ikke have hans forbandede Yngel blandet med min, ikke fordi jeg i og for sig havde noget mod hans Son; men Faderens Blod var dog i ham, og det var mig nok. Jeg stod fast; han truede, men jeg sagde, at han kunde gore, hvad han vilde, han fik hende dog ikke. Saa skulde vi endelig modes ved Soen midtvejs imellem vore to Gaarde for at have en sidste Samtale om Sagen.

»Da jeg kom derned, fandt jeg ham i Samtale med Sonnen; derfor tændte jeg mig en Cigar for at berolige mine Nerver og ventede bagved et Træ,

indtil han blev ene. Men idet jeg lyttede til deres Tale, var det, som om alt mit Had og min Bitterhed imod ham kogte op i mig. Han vilde tvinge Sonnen til at ægte min Datter uden at tage Hensyn til, om hun vilde eller ej, ret som hun var en Tos fra Gaden. Det gjorde mig helt vanvittig af Harne at tænke paa, at jeg selv og alt det, jeg havde kærest, skulde være i en saadan Uslings Vold. Kunde jeg da ikke sprænge denne Lænke? Jeg var paa een Gang et doende og et fortvivlet Menneske. Skont mit Hoved var klart, og mine Lemmer stærke, vidste jeg dog, at min Tid snart var omme. Men mit Eftermæle og min Datter! Begge kunde blive frelste, hvis jeg blot kunde bringe denne nedrige Tunge til Tavshed. Jeg gjorde det, Mr. Holmes, og jeg vilde gore det igen. Saa svar som min Ungdoms Synd var, sna lang og bitter har min Bodstid været; men at min Datter skulde blive indsnæret i det samme Garn, som holdt mig, var mere end jeg kunde udholde. Jeg knuste hans Hoved og folte ikke mere Anger derved, end om jeg havde nedtraadt et giftigt og skadeligt Kryb. Hans Skrig bragte imidlertid Sonnen tilbage, men jeg var da sluppen ind i Skjul i den tætte Skov, skont jeg rigtignok saa mig nedsaget til at liste mig tilbage for at hente min Frakke, som var falden fra mig, da jeg flygtede. Saaledes er den sande Beretning, mine Herrer, om alt det, der er sket.»

»Det tilkommer ikke mig at domme Dem,« sagde Holmes, idet Oldingen undertegnede det nedskrevne; »jeg vil kun ønske, at jeg aldrig maa blive udsat for slige Fristelser.«

»Jeg vil ønske det samme for Dem. Men hvad har De nu i Sinde at gøre?«

»Under disse Forhold — intet. De vil jo snart komme til at staa over for den højeste Dommer. Imidlertid vil jeg beholde Deres Bekendelser, og skulde den unge Mr. Carthy blive kendt skyldig, bliver jeg nødt til at benytte den. Hvis ikke, da skal den aldrig blive set af noget Menneskes Oje, og Deres Hemmelighed skal, hvad enten De lever eller dør, være vel forvaret hos os.«

»Farvel da,« sagde Oldingen højtidelig. »Naar Deres egen Dødsstund engang kommer, da vil den gøres lettere for Dem, naar De husker paa den Fred, De har skænket min.« Voklende og rystende over hele den svære Krop stavrede han derefter ud af Værelset.

»Ak Gud, ja,« sagde Holmes efter en lang Tavshed, »hvorfor driver Skæbnen saaledes sit Spil med os stakkels hjælpeløse Orme? Jeg hører aldrig om en saadan Sag som denne, uden at jeg tænker paa Baxters Ord og siger ved mig selv: »Der gaar ved Guds Barmhjertighed Sherlock Holmes.«

James Mc. Carthy blev frikendt af Assiseretten paa Grundlag af en hel Del Uskyldsbeviser, som Holmes havde fremdraget og stillet til Defensors Raadighed. Den gamle Turner levede endnu syv Maaneder efter vor Samtale med ham; men nu er han død, og der er al Udsigt til, at Mc. Carthys Søn og hans Datter vil komme til at leve lykkelig sammen trods den mørke Sky, der hviler over det forbigangne.

MANDEN MED HARESKAARET

Isa Whitney var meget forfalden til Opium. Saa vidt jeg ved, var han bleven vænnet til det ved nogle drengagtige Forsøg, han havde gjort, medens han var Student; da havde han nemlig læst Dr. Quinceys Beskrivelse af dennes Dromme og Fornemmelser, og for at prøve, om det vilde have samme Virkning paa ham, havde han stænket sin Tobak med Laudanum. Han fandt, som saa mange have gjort, at Vanen er lettere at erhverve end at lægge af, og i mange Aar blev han ved med at være en Slave af den forfærdelige Lidenskab, og en Genstand for Rædsel og Medlidenhed for sine Slægtninge og Venner. Jeg kan se ham endnu med det gustne, indfaldne Ansigt, de hængende Øjelaag og sammentrukne Pupiller, sammenkrøben i en Stol som et Vrag af en fordum lovende ung Mand.

En Aften — det var i Juni 89 — lod der ved den Tid, da man begynder at gabe og se paa Uret, en stærk Ringen paa min Dorklokke. Jeg rettede mig op i Stolen, og min Hustru lod med et

lidt ærgerligt Udtryk Haandarbejdet synke ned i Skodet.

»En Patient,« sagde hun, »saa maa du af Sted igen.«

Jeg sukkede, for jeg var lige kommen hjem efter en meget anstrengende Dag.

Vi horte Døren blive aabnet, derefter nogle faa hastige Ord, og saa nogle hurtige Trin op ad Trapperne. Flojdorene bleve revne op, og en Dame, klædt i en mørk Dragt og med et sort Slør for Ansigtet, traadte ind.

»De vil undskylde, at jeg kommer paa denne Tid,« begyndte hun; men derpaa mistede hun ganske sin Selvbeherskelse, løb hen og slyngede Armene om min Hustrus Hals og begyndte at hulke med Hovedet paa hendes Skulder. »Aah, jeg er saa frygtelig ulykkelig,« jamrede hun, »jeg trænger saa meget til Hjælp!«

»Hvad,« sagde min Hustru og loftede hendes Slør op, »det er jo Kate Whitney. Hvor du dog forskrækkede mig, Kate! Jeg vidste slet ikke, hvem det var, da du kom ind.«

»Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, og saa løb jeg hen til dig.« Saaledes gik det altid. Folk, der vare bedrovede, søgte altid til min Hustru ligesom Fugle til et Fyr.

»Det var meget pænt af dig at komme. Nu skal du have et Glas Vin og saa skal du sætte dig rolig ned, og fortælle os, hvad der er i Vejen.

Eller vil du hellere have, at jeg skal sende John ind i Seng?»

»Nej, nej, jeg trænger netop til Doktors Raad og Hjælp ogsaa. Det er om Isa. Han har nu ikke været hjemme i to Dage. Aah, jeg er saa frygtelig angst for ham!«

Det var ikke første Gang, at hun havde talt med os om sin Mands sorgelige Last, til mig som Læge og til min Hustru som gammel Skolekammerat og Veninde. Vi trøstede og beroligede hende saa godt, vi kunde. Vidste hun, hvor hendes Mand var? Var der nogen Mulighed for, at vi kunde bringe ham tilbage til hende?

Det lod til, at dette var muligt. Hun vidste aldeles bestemt, at han i den sidste Tid, naar den uimodstaaelige Lyst kom over ham, søgte hen til en Opiums-Hule i den østlige Ende af City. Hidtil havde hans Orgier altid været indskrænkede til een Dag, og han var kommen tilbage, rystende og afkræftet om Aftenen. Men nu havde han været borte i otte og fyrretyve Timer, og han laa uden Tvivl i dette Øjeblik og indaandede Giften eller sov dens Virkning ud derovre i Hulen mellem Dokkernes værste Udskud. Der var han at finde, det var hun vis paa; Stedet hed Guld-Disken og laa i Øvre Swandam Strædet. Men hvad skulde hun gøre? Hvorledes kunde hun, en ung og frygtløs Kvinde, begive sig ind i saadant et Hus og rive sin Mand bort fra de Uslinger, der omgav ham?

Saaledes stod Sagerne, og der var naturligvis kun een Ting at gøre: jeg maatte ledsage hende hen til Stedet. Men, tænkte jeg saa igen, det var jo egentlig slet ikke nødvendigt, at hun fulgte med. Jeg var Isa Whilneys Huslæge, og som saadan besad jeg en Del Indflydelse over ham. Jeg kunde vist meget bedre faa ham med, hvis jeg kom alene. Jeg lovede hende derfor aldeles bestemt, at jeg skulde sende ham hjem i en Cab inden to Timers Forlob, hvis han virkelig var at finde paa det Sted, hun havde opgivet, og ti Minutter efter havde jeg forladt min Lænestol og min hyggelige Dagligstue og rullede af Sted mod Øst i en Cab for at udføre et Ærinde, der den Gang forekom mig meget sælsomt, men som dog skulde blive langt mærkeligere, end jeg tænkte mig.

Den første Del af min Expedition voldte mig ingen Vanskeligheder. Ovre Swandam Strædet er en skummel Smøge, der skjuler sig bag de høje Værfter, som ligge langs Flodens nordlige Bred øst for London Bridge. Mellem en Hosekræmmerbutik og en Brændevinsbod fandt jeg det Hus, som jeg søgte. En stejl Trappe forte ned til et sort Gab, der lignede Indgangen til en Hule, og efter at have givet min Cab Ordre til at vente, gik jeg ned ad Trappetrinene, der vare udhulede i Midten af de tallose drukne Fodder, som havde passeret dem, og ved det svage Skin fra en flimrende Olielampe, der var ophængt over Døren, fandt jeg Klinken, lukkede

op og traadte ind i et langt, lavt Værelse, tæt opfyldt af Opiumsrog, der havde farvet alting derinde ganske brunt, og forsynet paa de tre Vægge med Trækojer, den ene Række over den anden ligesom paa Mellemdækket af et Udvandreraskib.

Gennem den tætte Rog kunde jeg dunkelt skimte en Del Skikkelser, der laa i sælsomme fantastisk-forvredne Stillinger, med bøjede Skuldre, optrukne Knæ, Hovedet kastet tilbage, saa at Hagen pegede opad, samt hist og her et mørkt, aandsfraværende Par Ojne, som rettede sig mod den indtrædende. Fra disse mørke Skikkelser som Baggrund fremglimtede smaa røde Lyscirkler, snart klare og snart svage, alt eftersom Giftens Brænden tiltog eller aftog i de smaa Metalpiber. De fleste laa tavse, men nogle mumlede ved sig selv, og andre talte sammen med en underlig tyk, monoton Røst, og deres Samtale kom stodvis, saa at de pludselig kunde holde op og derpaa begynde at fremmumle deres egne Tanker ved dem selv uden at bryde sig om den andens Ord. Ved den fjerneste Ende af Værelset stod paa et Stativ et lille Bækken med en Kulild, ved Siden af hvilken der paa en trebenet Træstol sad en høj, mager Mand og stirrede ind i Ilden med Hagen hvilende paa de knyttede Hænder og Albuerne stottede paa Knæerne.

Idet jeg traadte ind, var en gusten og gul Malay-Opvarter straks ilet hen imod mig med en

Pibe og en Forsyning af den forgiftede Tobak, medens han vinkede mig hen til en ledig Kojе.

»Tak skal De have,« sagde jeg, »men jeg har en Ven her, en Mr. Isa Whitney, som jeg ønsker at tale med.«

Der opstod en pludselig Bevægelse og hortes et Udraab fra højre Side, og idet jeg kiggede gennem Halvmørket, saa jeg Whitney stirre ud paa mig, bleg, udtæret og med uredt Haar.

»Min Gud! er det Watson,« udbrod han. Han var i Reaktionens uhyggelige Stadium, og hver Nerve i ham dirrede og skælvede. »Hor, Watson, hvad er egentlig Klokken?«

»Næsten elleve.«

»Men hvad Dag?«

»Fredag den 19de Juni.«

»Aah, gode Gud, jeg troede, det var Onsdag. Det er ogsaa Onsdag, hvad Fornojelse kan du have af at forskrække en gammel Ven?« Han lod Hovedet synke ned paa Armene og begyndte at hulke højt og skælvende.

»Det er Fredag, det kan du stole paa. Din Hustru har ventet paa dig i to Dage. Du skulde skamme dig over dig selv.«

»Det gør jeg ogsaa. Men du maa alligevel tage Fejl, Watson, for jeg har jo kun været her et Par Timer, tre Piber — fire Piber — naa, jeg har glemt hvormange. Men nu skal jeg nok følge hjem med dig. Jeg vil ikke forskrække Kate — min

stakkels lille Kate. Giv mig din Haand. Har du en Cab?»

»Ja, den venter her uden for.«

»Saa vil jeg gaa ned i den. Men jeg maa skyldte noget. Faa at vide, hvad jeg skylder, Watson, jeg er noget mat; jeg kan næsten hverken tale eller staa paa Benene.«

Jeg gik ned ad den snævre Gang mellem de to Rækker sovende, holdt mit Aandedræt tilbage for ikke at indaande den giftige, bedøvende Røg, og saa mig omkring efter Opvarteren. Idet jeg gik forbi den høje Mand, som sad ved Kulbækkenet, folte jeg et pludseligt Ryk i mit Frakkeskøde og en dæmpet Stemme hviskede: »Gaa forbi mig, og se saa paa mig!« Jeg skottede nedad. Ordene, som jeg havde hørt meget tydeligt, kunde kun være kommen fra den gamle Mand ved Siden af mig; men han sad endnu lige saa hensunken i sine egne Tanker som før, meget mager og rynket, sammenbojet af Alderdom, med en Opiumspibe hængende mellem sine Knæ, som om den var falden der ned ud af hans trætte Fingre. Jeg traadte to Skridt frem og saa mig saa tilbage, og jeg havde al min Selvbeherskelse nodig for ikke at bryde ud i et Forbavselsens Udraab. Han havde drejet sig saaledes, at ingen andre end jeg kunde se hans Ansigt. Hans Skikkelse var bleven mere fyldig, hans Rynker vare forsvundne, de slove Øjne havde genvundet deres Ild: det var ingen anden end

Sherlock Holmes, der sad ved Ilden og nu smilede ad min Overraskelse. Han gjorde en næsten umærkelig Bevægelse, der skulde vinke mig nærmere, og idet han atter vendte Ansigtet halvt om mod de andres, faldt han pludselig tilbage i den forrige slappe, affældige Stilling.

»Holmes,« hviskede jeg, »hvad i al Verden har De dog at gøre her i denne Hule?«

»Saa sagte De kan,« svarede han: »jeg har udmærkede Orer. »Hvis De vil have den store Godhed at skille Dem af med Deres solle Ven, saa at jeg kan faa en Samtale med Dem, vil De gøre mig en stor Fornøjelse.«

»Ja, men jeg har en Cab udenfor.«

»Saa send ham hjem alene i den; det kan De ganske rolig gøre, thi han ser ud til at være alt for medtaget til at finde paa flere Galskaber forelobig. Desuden vil jeg anbefale Dem at sende et Par Ord med Kusken til Deres Frue og meddele hende, at De er kommen i Kast med mig. Hvis De vil vente blot fem Minutter udenfor, saa skal jeg være hos Dem.«

Det var vanskeligt at afslaa nogen af Sherlock Holmes' Anmodninger; thi de vare altid saa dejlig bestemte og bleve fremsatte med saa rolig og myndig en Mine. Jeg maatte ogsaa indrømme, at naar Whitney først var anbragt i Cab'en, saa var mit Ærinde praktisk set fuldført, og desuden havde jeg ikke noget større Onske end at ledsage min Ven paa

et af disse sælsomme Eventyr, der vare saa dagligdags for ham og betingede hans Tilværelse. Det tog kun nogle faa Minutter at skrive et Par Ord til min Hustru, betale Whitney's Regning, fore ham ud til Cab'en og se ham køre bort.

Nogle faa Øjeblikke efter kom en affældig, vaklende Skikkelse ud af Opiums-Hulen, og jeg gik ned ad Smøgen med Sherlock Holmes. Gennem de to første Stræder vaklede han frem med bojet Ryg og usikre Fjed, men efter at have skottet tilbage rettede han sig derpaa og brød ud i en hjertelig Latter.

»Jeg antager næsten, Watson,« sagde han, »at De nu har fojet Opiums-Rogen til min Cocain-Tilbojelighed og de andre smaa Svagheder, De som Læge har advaret mig imod.«

»Ja, jeg blev rigtignok meget overrasket ved at finde Dem der.«

»Og jeg ikke mindre ved at se Dem.«

»Jeg kom for at finde en Ven.«

»Og jeg for at finde en Fjende.«

»En Fjende?«

»Ja, en af mine fødte Fjender, eller jeg kan ogsaa sige, mit fødte Bytte. Kort sagt, Watson, jeg befinder mig midt i en meget vanskelig Under-søgelse, og jeg havde haabet at finde et Spor iblandt disse stakkels forfaldne Mennesker, et Skrabsammen fra alle Klasser, det har jeg nemlig fundet før. Var jeg bleven genkendt i hin Hule, saa havde mit

Liv ikke været en Penny værdt, thi jeg har brugt den for til mine egne Hensigter, og den Kæltring til Indier, der ejer den, har svoret mig Hævn. Der findes en Falddor bagerst ude i Huset lige ud til Pauls Værftet, der kan fortælle mange sælsomme Ting om, hvad der er falden igennem den i maaneløse Nætter.»

»Hvad! Mener De Lig?«

»Ja, netop, Watson. Vi vilde blive rige Mænd, hvis vi fik et Tusinde Pund for hver stakkels Djævel, de har gjort det af med i hint Hul. Det er den afskyeligste Morder-Hule paa hele Flodsiden, og jeg er bange for, at Neville St. Clair er gaaet derind for ikke at forlade den mere i levende Live. Men her skulde jo vort Køretojs være.« Han stak to Fingre i Munden og peb, saa det hvinede; dette Signal blev straks besvaret af et lignende i nogen Frastand, og kort derpaa horte vi en Vogn komme rullende.

»Nu, Watson,« sagde Holmes, da en høj Jagtvogn kom frem gennem Morket og kastede to lange Striber af gult Lys frem fra sine Sidelygter, »De vil jo nok følge med mig, ikke sandt?«

»Jo, hvis jeg kan være Dem til nogen Nytte?«

»Aah, en paalidelig Ven er altid til Nytte. I mit Værelse i »Cedrene« er der to Senge.«

»I Cedrene?«

»Ja, det er Mr. St. Clairs Bolig. Der bor jeg, medens jeg foretager mine Undersøgelser.«

»Hvor er det da?«

»Tæt ved Lee, i Kent. Vi har halvanden Mil godt og vel for os.«

»Jeg forstaar ikke et Ord af det hele.«

»Nej, naturligvis; men nu skal De straks blive sat ind i Sagen. Spring nu op! Tak, John, nu behøver vi Dem ikke længere. Her har De et Par Shilling. Jeg kommer nok tilbage i Morgen Klokken henad elleve. Slip saa! Og nu af Sted!«

Han slog et Knald med Pisken, og vi for frem gennem den næsten endelose Række af mørke og tomme Gader, der lidt efter lidt bleve mere aabne, indtil vi fløj hen over en bred Bro med Stenbalustrader paa Siderne, og med den mørke Flod flydende dovent neden under. Hinsides den laa et nyt bredt Vildnis af Huse og Haver, hvis Stilhed kun blev afbrudt af Politibetjentens tunge, regelmæssige Fodtrin eller med lange Mellemrum af Sang og Raab fra Smaaflokke af berusede Natteravne. Mørke Skyer drev langsomt hen over Himlen, og et Par Stjerner glintede frem hist og her gennem Skyernes Rifter. Holmes kørte af Sted i Tavs-
hed med Hovedet bøjet ned mod Brystet og en Mine, som om han var hensunken i dybe Tanker, medens jeg sad ved hans Side, nysgerrig efter at faa at vide, hvad det var for en ny Sag, der syntes at optage alle hans Evner og Kræfter, og dog bange for at bryde forstyrrende ind i hans Grublen. Vi havde allerede kørt omtrent en Mil og vare komne

ud i det yderste Villakvarter, da han skuttede sig, trak paa Skuldrene og tændte sin Pibe med en Mine, som om han var godt tilfreds med sig selv, fordi han var kommen til det Resultat, at han gjorde sit bedste.

»De har en ypperlig Gave til at bevare Tavs-
heden, Watson,« sagde han. »Det gjør Dem lige-
frem uskatterlig som Ledsager. Det er paa min
Ære en stor Velgerning for mig at have en, jeg
kan tale med; thi mine egne Tanker er ikke meget
fornøjelige. Jeg sad og spekulerede paa, hvad jeg
skulde sige til den sode, lille Frue i Aften, naar
hun tager imod mig i Døren.«

»De glemmer, at jeg slet ikke ved noget om
det hele.«

»Jeg kan netop naa at faa Tid til at fortælle
Dem Sagens Sammenhæng, for vi kommer til Lee.
Den synes forbavsende simpel, og dog ved jeg ikke,
hvorledes det er, men der er ikke det mindste at
faa fat i. Der er mere end nok af Traad, men jeg
kan ikke faa fat i Enden. Nu skal jeg fremstille
Sagen for Dem, Watson, klart og bestemt, saa kan
det jo være, at De kan faa Oje paa et Lysglimt,
der hvor jeg kun ser Morke.«

»Begynd da.«

»For nogle Aar siden — for at være mere
bestemt, i Maj 1886 — kom der til Lee en Herre
ved Navn Neville St. Clair, der lod til at være
meget rig. Han byggede en anselig Villa, lod en

stor og smuk Have anlægge uden om den og levede i det hele paa en stor Fod. Lidt efter lidt skaffede han sig Venner blandt Naboerne, og i 1889 ægtede han en Datter af en i Lee boende Brygger, og med hende har han nu to Born. Han havde ingen Beskæftigelse, men ejede Aktier i flere Selskaber og tog som Regel til London hver Morgen, men vendte tilbage med 5,14 Toget fra Cannon Street hver Eftermiddag. Mr. St. Clair er nu i sit 37te Aar, er en Mand af et meget maadeholdent Levesæt, en god Ægtefælle, en kærlig Fader og afholdt af alle dem, han er kommen i Berøring med. Jeg kan hertil føje, at hans hele Gæld, saa vidt vi har kunnet overbevise os derom, i Ojeblikket beløber sig til 88 Lstrl. 10 sh., medens han har Lstrl. 220 staaende i Banken. Der er altsaa ingen Grund til at tro, at det er Næringssorger, som har tynget paa hans Sind.

»Sidste Mandag tog Mr. Neville St. Clair til Byen noget tidligere, end han plejede, og bemærkede, for han tog af Sted, at han havde to vigtige Ærinder at udrette, samt at han vilde bringe en Æske Bygge-Legetøj med hjem til sin lille Dreng. Ved et rent Tilfælde modtog hans Hustru lidt senere hen paa Dagen et Telegram, hvori hun underrettedes om, at en lille Pakke af betydelig Værdi, som hun havde ventet paa, nu kunde afhentes paa Aberdeen Dampskibsselskabets Kontor. Hvis De kender Deres Fodeby, ved De, at dette Kontor ligger i Fresno

Street, der gaar ud fra Ovre Swandam Strædet, hvor De fandt mig i Nat. Mrs. St. Clair spiste sin Frokost og tog saa ind til Byen, gik først i Butiker, begav sig derefter hen paa Dampskibskontoret, fik sin Pakke, og befandt sig derefter nojagtig Kl. 4,35 i Swandam Strædet, som hun skulde igennem paa Vejen til Stationen. Er De med?»

»Ja, fuldstændig.«

»De husker maaske, at det var usædvanlig hedt i Mandags, derfor gik Mrs. St. Clair meget langsomt og saa sig omkring efter en Cab, thi hun holdt ikke af at gaa gennem de uhyggelige Stræder, hvori hun her befandt sig. Medens hun paa denne Maade gik gennem Swandam Strædet, horte hun pludselig et Udraab eller et Skrig, og blev frygtelig forskrækket ved at se sin Mand stirre ned paa hende, og som det forekom hende, vinke ad hende fra et Vindue paa første Sal i et af Husene. Vinduet var aabent, og hun saa tydelig hans Ansigt, som efter hendes Beskrivelse var frygtelig ophidset. Han vinkede som rasende med Haanden til hende og forsvandt derefter saa pludselig fra Vinduet, at det forekom hende, at han maatte være revet bort derfra ved en eller anden uimodstaaelig Kraft, der havde rykket i ham bag fra. En anden mærkelig Omstændighed, som hendes skarpe kvindelige Oje straks opdagede, var, at skont han bar den sorte Frakke, som han havde paa, da han tog til Byen, saa havde han dog hverken Flip eller Slips paa.

»Overbevist om, at der maatte være noget galt fat med ham, styrtede hun ned ad Trappen; thi Huset var intet andet end den Opiums-Hule, som De fandt mig i for, og efter at være smuttet gennem Gangdøren, søgte hun at lobe op ad Trappen, som førte til første Sal. Men ved Foden af Trappen mødte hun imidlertid den Kæltring til Indier, som jeg omtalte til Dem; han skød hende tilbage, og efter at en Tysker, der er Opvarter i Hulen, var kommen til, trak de hende ved forenede Kræfter ud paa Gaden. Opfyldt af Frygt og Tvivl, der næsten gjorde hende vanvittig, styrtede hun ned ad Strædet, og ved et sjældent Held lob hun i Fresno Street lige mod en Politistyrke, der af en Overbetjent fortes ud til Tjeneste. Overbetjenten og to af de Menige fulgte straks med hende tilbage, og trods Indierens vedvarende Modstand trængte de op til Værelset, hvor Mr. St. Clair sidst var bleven set. Der var imidlertid ikke det mindste Spor af ham at opdage. De andre Værelser blev derpaa undersøgt; men der fandtes paa hele første Sal kun eet eneste Menneske, nemlig en stakkels Krobling af et frastodende Ydre, som havde sin Bolig deroppe. Baade han og Indieren svor og forbandede sig paa, at der den Eftermiddag ikke havde været andre i Værelset ud til Gaden, end dem. De fastholdt denne Nægtelse med en saadan Bestemthed og Haardnakkethed, at Overbetjenten begyndte at vakle og tro, at Mrs. St. Clair havde taget fejl; men saa

lige med et spræng hun med et højt Raab hen til Bordet, hvor der laa en lille Fyrretræs-Æske, og rev Laaget af den. Der faldt et Sæt Bygge-Legetøj ud af den; det var det, som hendes Mand havde lovet at bringe med hjem.

»Denne Opdagelse, og den Forvirring, som Kroblingen nu tydelig viste, overtydede Overbetjenten om, at Sagen virkelig var alvorlig. Værelset blev nu omhyggelig undersøgt, og hvad man herved opdagede, tydede paa, at der var begaaet en afskyelig Forbrydelse. Værelset ud til Gaden var mobleret som en tarvelig Dagligstue, og bag ved det laa der et lille Sovekammer, som vendte ud til Værfterne. Mellem Værftet og Sovekammervinduet er der en smal Strimmel Land, som er tør ved Lavvande, men ved Højvande bedækket af i det mindste $4\frac{1}{2}$ Fod Vand. Sovekammervinduet var meget bredt og aabnedes ved at skydes op fra neden, og ved Undersøgelsen viste det sig, at der var Blod paa Vindueskarmen, og endvidere saas der flere Blodpletter paa Gulvet i Værelset. Bag et Omhæng i Dagligstuen fandtes alle Mr. Neville St. Clairs Klæder, med Undtagelse af hans Frakke, og det saa ud til, at de i stor Hast var stukne derind. Baade hans Benklæder, hans Stromper, hans Hat, hans Ur — alt var der. Dog fandtes der intet Tegn til Vold paa noget af dette, og der fandtes heller ikke noget andet Spor af ham i Værelset. Han maatte ojsynlig være forsvundet ud af Vinduet; thi der kunde

ikke opdages nogen anden Udgang, og de ominose Blodpletter paa Karmen gav kun lidet Haab om, at han kunde have reddet sig ved Svømning; thi Højvandet havde netop naaet sin højeste Stand paa det Tidspunkt, da Tragedien foregik.

»Og nu et Par Ord om de Uslinger, der maatte betragtes som de skyldige i denne uhyggelige Sag. Indieren var af Politiet kendt som en nedrig Skurk med en meget plettet Forhistorie, men da han i Folge Mrs. St. Clairs Forklaring havde været ved Foden af Trappen et Par Sekunder efter, at hendes Mand havde vist sig i Vinduet, kunde han næppe antages at være andet end i det højeste Medvider i Mordet. Han paastod imidlertid, at han var ganske uvidende om det, og forsikrede, at han slet ikke kendte noget til sin Logerende Hugh Boones Foretagender, samt at han paa ingen Maade kunde forklare sig Tilstedeværelsen af den savnede Herres Klæder.

»Saa vidt om Indieren. Nu kommer vi til den uhyggelige Krobling, der bor paa 1ste Sal over Opiums-Hulen, og som sikkert har været det sidste menneskelige Væsen, der saa Mr. St. Clair. Hans Navn er Hugh Boone, og hans afskrækkende Ansigt er vel kendt af enhver, der kommer hyppig i City. Han er professionel Tigger, men for at omgaa Politiforbudet mod disse driver han en ren Skin-Forretning med Voks-Tændstikker. Et lille Stykke nede i Threadneedle Street er der paa venstre Haand,

som De vist har lagt Mærke til, et Hus, der springer lidt frem foran de andre, og i den Krog, som herved dannes, har denne Fyr sit daglige Stade. Der sidder han med korslagte Ben og med sit lille Oplag af Tændstikker i Skodet, og da han frembyder et meget ynkeligt Syn, drysser der en jævn Godgorenheds-Regn i Form af Kobber- og Solvmynter ned i den snavsede Læderhue, som ligger paa Stenbroen foran ham. Jeg har iagttaget denne Skabning mere end een Gang, uden at tænke paa, at jeg paa Forretningens Vegne skulde gore hans nærmere Bekendtskab, og jeg er stadig bleven meget overrasket over den Host, han i kort Tid har kunnet bjerge sig. Hans Udseende, skal jeg sige Dem, er saa paafaldende, at ingen kan gaa forbi ham uden at lægge Mærke til ham. Et tykt, uredt rødt Haar, et blegt Ansigt, der vansires af et afskyeligt Ar, som ved sin Sammentrækning har dannet ligesom et Hareskaar i Overlæben, en Bulldog Hage, og et Par meget gennemtrængende Ojne, der danne en mærkelig Modsætning til hans Haarfarve — alt dette adskiller ham fra den almindelige Tiggerhob, og det samme gor hans Vid; thi han har altid et Svar paa rede Haand til de ikke sjældent spottende Bemærkninger, der henkastes til ham tillige med Gaven. Saaledes er Manden, der, som vi nu erfarer, har været Lejer i Opiums-Hulen, og som sidst har set den Herre, hvem vore Undersogelser gælder.«

»Men en Krøbling!« indvendte jeg. »Hvad kunde han alene Mand gøre mod en Person i sin bedste Alder?«

»Han er en Krøbling i den Forstand, at han har en haltende Gang; men i andre Henseender lader han til at være en stærk og kraftig Mand. Deres Erfaring som Læge vil sikkert have lært Dem, Watson, at Svaghed i eet Lem oftest erstattes ved usædvanlig Styrke i de andre.«

»Ja, men vil De saa fortsætte med Deres Beretning.«

»Mrs. St. Clair var besvimet ved Synet af Blodet paa Karmen; og hun blev af Politiet ledsaget til sit Hjem i en Cab, eftersom hendes Nærværelse intet kunde nytte dem ved deres Undersøgelser. Inspektør Barton, som fik Sagen til Behandling, foretog nøjagtige Undersøgelser af Gerningsstedets Omgivelser, men uden at finde noget, der kunde kaste Lys over den gaadefulde Forbrydelse. En stor Fejl begik man straks ved ikke øjeblikkelig at arrestere Boone, derved fik han Lejlighed til at tale med Indieren i nogle faa Minutter; men denne Fejl blev dog snart oprettet, og han blev greben og ransaget, uden at man dog fandt noget, der kunde vidne imod ham. Der fandtes ganske vist nogle Blodpletter paa hans højre Skjortærme, men han viste dem sin Ringfinger, der var bleven saaret tæt oppe ved Neglen, og forklarede, at Blodet kom derfra, samt tilføjede, at han kort

for havde været henne ved Vinduet, og at de Blodpletter, som fandtes der, uden Tvivl hidrorte fra hans Finger. Han nægtede paa det bestemteste nogen Sinde at have set Mr. Neville St. Clair og svor, at Tilstedeværelsen af dennes Klæder i hans Værelse var en lige saa stor Gaade for ham som for Politiet. Med Hensyn til Mrs. St. Clairs Paa-stand, at hun havde set sin Mand ved Vinduet, da erklærede han, at hun enten maatte have været utilregnelig i det Ojeblik eller maaske have gaaet og drømt. Imidlertid fortes han, under vedholdende Protest til Politistationen, medens Overbetjenten blev i Nærheden af Huset i det Haab, at Lavvandet maatte bringe noget nyt for Dagen.

»Det gjorde det ogsaa, skønt man rigtignok ikke fandt det i Mudderet, som man havde ventet at finde. Det var nemlig Neville St. Clairs Frakke og ikke hans Lig, der kom for Dagens Lys, da Vandet veg tilbage. Og hvad tror De saa, man fandt i Lommerne?«

»Ja, det er ikke let at gætte.«

»Nej, det har De Ret i. Alle Lommerne var stoppende fulde af Pennyer og Halvpennyer — fire Hundrede og enogtyve Pennyer og to Hundrede og treoghalvfjerdsindstyve Halvpennyer. Det var ikke saa lojerligt, at den ikke var bleven fort med af Tidevandet. Men med et Lig er det en anden Sag, der findes netop en stærk Strom mellem Værftet og Huset, og det er meget forklarligt, at den af

Monterne nedtyngede Frakke er bleven liggende, medens det plyndrede Lig er bleven ~~sugt~~ ned i Floden.«

»Ja, men alle de andre Klæder fandtes jo i Værelset. Kan det tænkes, at St. Clair kun har været iført Frakken?«

»Nej, men det er dog let at forklare de nævnte Kendsgerninger. Lad os gaa ud fra, at denne Boone har kastet Neville St. Clair ud af Vinduet; intet menneskeligt Øje har jo kunnet se denne Forbrydelse. Hvad vilde han da først gøre? Det maatte naturligvis straks gaa op for ham, at han maatte se at komme af med den druknedes Klæder, der kunde forraade ham. Han har da grebet Frakken for at kaste den ud, men er i det samme kommen i Tanker om, at den vilde svømme ovenpaa og ikke synke. Han har haft Hastværk: thi han maa jo have hørt Støjen nede paa Trappen, da den myrdedes Hustru søgte at trænge derop, og maaske har han allerede hørt fra sin Medvider Indieren, at Politiet er i Anmarch. Der er altsaa intet Øjeblik at spille. Han styrter hen til et eller andet Gemme, hvor han henlægger Frugten af sit Tiggeri, og stikker saa mange Monter, som han kan overkomme, ned i Lommerne for at være sikker paa, at Frakken kan synke. Han kaster den ud og vil gøre det samme med de andre Klæder, da han hører Politiet paa Trappen, og faar saa kun Tid til at lukke Vinduet, for de træder ind.«

»Ja, det lyder ganske vist meget troligt.«

»Neville gaar altsaa ud fra dette i Mangel af bedre. Boone blev arresteret og fort til Stationen; men det kunde ikke bevises, at han nogen Sinde for havde været straffet. Han havde i flere Aar været kendt som professionel Tigger; men hans Liv synes ellers at have været meget roligt og uskadeligt. Saaledes staar Sagen for Ojeblikket, og de Sporgsmaal, der skal besvares, nemlig hvad Neville St. Clair havde at gore i Opiums-Hulen, hvad der skete med ham der, hvor han nu er, og hvad Del Hugh Boone har i hans Forsvinden, er lige saa langt fra deres Losning som for. Jeg maa bekende, at jeg aldrig nogen Sinde har haft at gore med en Sag, der ved første Ojekast syntes saa simpel, og som dog bereder mig saa mange Vanskeligheder.«

Medens Sherlock Holmes havde fortalt mig denne Række af forunderlige Begivenheder, vare vi rullede igennem Londons yderste Forstæder, indtil de sidste spredte Huse til sidst vare passerede, og vi for hen ad Landevejen med levende Hegn til begge Sider af os. Men netop som han sluttede Fortællingen, kørte vi igennem to spredte Landsbyer, hvor nogle enkelte Lys endnu skinnede i Vinduerne.

»Saa, nu er vi i Udkanten af Lee,« sagde min Ledsager. »Ser De det Lys derhenne mellem Træerne. Der ligger »Cedrene« og ved den Lampe sidder en Kvinde, hvis Oren, skærpede af Æng-

stelsen, sikkert allerede har hørt vore Hestes Hovslag.«

»Men hvorfor leder De ikke Sagen fra Baker Street?« spurgte jeg.

»Fordi der er saa mange Undersøgelser, der maa foretages her. Mrs. St. Clair har været saa venlig at stille to Værelser til min Raadighed, og De kan være forvisset om, at ogsaa De som min Ven og Kollega er velkommen. Det er mig frygtelig imod at indfinde mig hos hende, Watson, naar jeg ikke kan bringe hende nogen Underretning om hendes Mand. Saa, nu er vi her. Hov der! Hov!«

Vi vare rullede op foran Indgangen til en stor Villa, der laa omgivet af en smuk Have. En Staldkarl var sprungen frem og havde grebet de tilkastede Tommer, vi steg ned af Vognen, og jeg fulgte Holmes op ad den bugtede Havegang, som forte til Huset. Da vi nærmede os Døren, floj den op, og en lille, lys Dame viste sig i Aabningen, klædt i en let Musselins Kjole med lyserøde Kniplinger ved Hals og Haandled. Skikkelsen tegnede sig saa tydelig i det stærke Lysskær, der strømmede ud fra Entreen, den ene Haand hvilede paa Dørgrebet, den anden løftedes halvt op i Spænding og Forventning, Kroppen var svagt bøjet, Hovedet og Ansigtet fremstrakt under ivrig Stirren — som et levende Spørgsmaalstegn stod hun der.

»Nu?« raabte hun, »nu?« Og da hun i det samme saa, at der var to, udstodte hun et Haabets

Skrig, der forvandlede til et Suk, da hun saa, at min Ledsagør rystede paa Hovedet og trak paa Skuldrene.

»Ingen gode Nyheder?«

»Nej.«

»Men heller ingen slette?«

»Nej.«

»Gud ske Lov. Men kom nu ind. De maa jo være træt; thi De har været paa Færde hele Dagen.«

»Det er min Ven, Dr. Watson. Han har været af stor Nytte for mig ved mange af mine Sager, og et heldigt Tilfælde har gjort mig det muligt at tage ham med og faa ham til at tage Del i Undersøgelserne.«

»Det glæder mig meget at se Dem,« sagde hun og gav mig et varmt Haandtryk. »Naar De betænker, det haarde Slag, der nylig har ramt mig, vil De nok undskylde mig, hvis De skulde finde vort Hus noget forstyrret, og De kommer til at savne nogle af de Bekvemmeligheder, De er vant til.«

»Min kære Frue,« svarede jeg, »jeg er en gammel Soldat, og selv om jeg ikke var, saa behøvedes der dog slet ingen Undskyldning. Det skal glæde mig overordentlig, hvis jeg kan være Dem eller min Ven til nogen Nytte.«

»Nu, Mr. Sherlock Holmes,« sagde Fruen, idet vi traadte ind i en hyggelig oplyst Spisestue, hvor der var dækket med koldt Bord til os; »nu vil jeg

gerne gøre Dem et Par Spørgsmaal og bede Dem give mig et Par oprigtige Svar derpaa.»

»Jeg er til Tjeneste, Frue.«

»De maa ikke ængste Dem for mine Følelser; jeg er hverken hysterisk eller tilbøjelig til Bessvimelse. Jeg ønsker nu at høre Deres virkelige, oprigtige Mening.

»Om hvilket?«

»Tror De — saadan rigtig af Deres inderste Hjerte, at Neville er i Live?«

Sherlock Holmes lod sig til at blive meget forlegen ved dette Spørgsmaal.

»Nu oprigtig!« gentog hun, idet hun stillede sig foran Kaminen og saa skarpt ned paa ham, som sad i en Kurvestol lige for hende.

»Oprigtig talt — nej, Frue.«

»De tror, at han er død?«

»Ja.«

»Myrdet?«

»Det siger jeg ikke. Maaske.«

»Og hvad Dag døde han saa?«

»I Mandags.«

»Saa vil De maaske være saa god at forklare mig, hvorledes jeg da kan modtage dette Brev fra ham i Dag?«

Sherlock Holmes sprang op af Stolen, som om han var bleven elektriseret.

»Hvad?« raabte han.

»Ja, i Dag.« Hun holdt smilende et lille Stykke Papir op i Vejret.

»Maa jeg se det?«

»Ja, naturligvis.«

I sin Ivrighed snappede han det ligefrem fra hende, bredte det ud paa Bordet, trak Lampen nærmere hen til sig og undersøgte det nøje. Jeg havde forladt min Stol og stod ogsaa og stirrede paa det over hans Skulder. Konvoluten var meget simpel og forsynet med Gravesends Poststempel og med samme Dags Dato eller rettere Gaarsdagens, thi det maatte sikkert nu være over Midnat.

»Simpel Skrift!« mumlede Holmes. »Dette her kan da ikke være Deres Mands Haandskrift, Frue?«

»Nej, men den, der ligger inden i, er.«

»Jeg ser ogsaa, at den, der har skrevet Adressen uden paa, hvem det saa er, har maattet gaa hen og spørge om den.«

»Hvorledes kan De vide det?«

»Navnet, ser De, staar med fuldstændig sort Blæk, som er torret af sig selv. Resten er af den graa Farve, som viser, at der er bleven anvendt Klatpapir. Hvis det var bleven skrevet altsammen paa een Gang, vilde intet have været fuldstændig sort. Manden har skrevet Navnet, og saa har der været et Ophold, før han skrev Adressen, hvilket kun kan betyde, at han ikke har vidst denne. Dette er naturligvis kun en Ubetydelighed; men intet er saa betydningsfuldt som Ubetydeligheder.

Lad os nu se Brevet. Hvad! der har jo været lagt noget inden i?»

»Ja, der var en Ring; hans Signetring.«

»Og De er aldeles vis paa, at dette er Deres Mands Haandskrift?»

»Den ene af hans Haandskrifter.«

»Den ene?»

»Ja, hans Haandskrift, naar han skriver i Hast. Den er meget forskellig fra hans sædvanlige Skrift, men jeg kender dem godt begge to.«

»»Min kæreste Hustru, vær ikke ængstelig; alt skal nok blive godt. Det hele er en stor Fejltagelse, som det vil tage nogen Tid at berigtige. Vent taalmodig. Neville.« Skrevet med Blyant paa Smudsbladet af en Bog i Oktav, men intet Vandmærke. Hm! Frimærket sat paa i Dag af en Mand med en snavset Tømmelfinger; hm! og hvis jeg ikke tager meget fejl, er Konvoluten bleven lukket af en Mand, der bruger Skraatobak. De tvivler slet ikke om, at det er Deres Mands Haandskrift, Frue?»

»Nej, det er aldeles bestemt Neville, som har skrevet dette.«

»Og Brevet er bleven stemplet i Dag i Gravesend. Ja, Mrs. St. Clair, det begynder at lysne lidt; men jeg tør rigtignok ikke trøste Dem med, at Faren er ovre.«

»Men han maa jo dog være i Live, Mr. Holmes.«

»Med mindre dette er et snildt Falskneri, der skal bringe os paa Vildspor. Ringen beviser aldeles intet, den kan jo være taget fra ham.«

»Nej, nej; det er, *det er* hans egen Haandskrift.«

»Nu vel; men det kan jo være skrevet i Mandags og først lagt i Postkassen i Dag.«

»Ja, det er muligt.«

»Men om saa er, da kan meget være sket i Mellemtiden.«

»Aah, De maa ikke tage Modet fra mig, Mr. Holmes. Jeg *ved*, at han endnu er i Live. Der er en saa inderlig Sympathi imellem os, at jeg sikkert vilde føle paa mig selv, hvis der var hændet ham noget ondt. Netop den sidste Dag, jeg saa ham, skar han sig, da han stod oppe i Sovekammeret, og jeg, som var nede i Spisestuen, styrtede straks op ad Trapperne; thi jeg folte, at der var sket noget. Tror De, at jeg vilde kunne føle en saadan Ubetydelighed og saa dog slet ikke have nogen Anelse om hans Dod?«

»Jeg har set for meget af den Slags til ikke at vide, at en Kvindes Følelser kan være paalideligere end Logikerens Slutninger, og i dette Brev har De ganske vist et meget stærkt Støttepunkt for Deres Overbevisning. Men hvis Deres Mand er i Live og i Stand til at skrive Breve, hvorfor kommer han da ikke hjem?«

»Ja, det kan jeg ikke forstaa; det er ufatte-
ligt.«

»Og han sagde slet ikke noget til Dem om dette i Mandags, for han tog ind til Byen?«

»Nej.«

»Og De blev forbavset ved at se ham i Swan-dam Strædet?«

»Ja, meget forbavset.«

»Var Vinduet aabent?«

»Ja.«

»Saa kunde han altsaa have kaldt paa Dem?«

»Ja, det kunde han.«

»Men saa vidt jeg har forstaaet, udstodte han kun et uartikuleret Skrig?«

»Ja.«

»Ligesom et Raab om Hjælp?«

»Ja, og saa vinkede han med Hænderne.«

»Men det kunde jo ogsaa have været et Over-raskelsens Skrig, og Forbavselsen over saa uventet at se Dem har kunnet faa ham til at lofte Hænderne.«

»Det er muligt.«

»Og de tror, at han blev trukket tilbage?«

»Han forsvandt i alt Fald meget pludselig.«

»Han kunde jo være sprunget tilbage. De saa ikke andre i Værelset?«

»Nej, men denne skrækkelige Tigger bekender jo, at han har været der, og Indieren var ved Foden af Trappen.«

»Og Deres Mand havde, saa vidt De kunde se, sine sædvanlige Klæder paa?«

»Ja, men ikke sin Flip eller Slips, jeg saa tydelig hans bare Hals.«

»Havde han aldrig talt med Dem om Swandam Strædet?«

»Aldrig.«

»Og heller aldrig vist Tegn til at være forfalden til Opium?«

»Nej, aldrig.«

»Tak, Mrs. St. Clair, dette er de væsentligste Punkter, som jeg ønskede at være aldeles vis paa. Vi vil nu tillade os at tage lidt Aftensmad og saa gaa til Ro; thi i Morgen bliver det maaske en meget anstrengende Dag for os.«

Et stort og hyggeligt Værelse med to Senge var bleven anvist os, og det varede ikke længe, før jeg kom under Tæpperne; thi jeg var meget træt efter mine natlige Oplevelser. Men Sherlock Holmes var ikke den Mand, der, naar han havde et uløst Spørgsmaal i Tankerne, undte sig Ro, selv om det varede en hel Uge, før han fik det løst. Han vedblev at vende og dreje det, omordnede Kendsgerningerne og betragtede dem fra ethvert tænkeligt Standpunkt, indtil han endelig var kommen til Bunds i Sagen eller var bleven enig med sig selv om, at det, han vidste, var utilstrækkeligt. Det blev mig snart klart, at han var ved at gøre sine Forberedelser til et meget langt Nattesæde. Han tog sin Frakke og Vest af, trak i en stor, blaa Slobrok, og gjorde saa en Runde i Værelset for at

samle Puder fra sin Seng og Trøstere fra Sofaen og Lænestolene. Af dem lavede han sig saa en Slags osterlandsk Divan, paa hvilken han anbragte sig med korslagte Ben, samt lagde et halvt Fjerdingspund Shag og en Æske Tændstikker foran sig. Ved Ampelens svage Lys saa jeg ham sidde der tavs og ubevægelig med en gammel Kridtpibe i Munden og med Øjnene heftede aandsfraværende paa det ene Hjørne af Loftet, medens den blaa Rog bolgede op fra ham, og Lyset skinnede paa hans haarde, orneagtige Træk. Saaledes sad han, da jeg faldt i Søvn, og saaledes sad han endnu, da et pludseligt Udraab fik mig til at fare op, og jeg saa, at Sommermorgenens Sol skinnede ind i Værelset. Piben hang endnu i Munden paa ham, Rogen bolgede endnu op fra ham, og hele Værelset var fuld af den blaa Tobakstaage; men der var intet tilbage af den Dynges Shag, som jeg havde set, før jeg faldt i Søvn.

»Er De vaagen, Watson?« spurgte han.

»Ja.«

»Har De Lyst til en Koretur paa Morgenstunden?«

»Ja vel.«

»Saa klæd Dem paa. Der er ingen oppe endnu; men jeg ved, hvor Staldkarlen sover, og vi kan snart faa Vognen frem.« Han lo saa smaat, mens han talede, hans Øjne glimtede ganske polisk, og

han saa ud som en hel anden end Nattens mørke Tænker.

Idet jeg klædte mig paa, saa jeg hen til mit Ur. Det var intet Under, at der ingen var oppe, for Klokken var kun femogtyve Minuter over fire. Jeg var endnu næppe færdig, da Holmes kom tilbage og meldte, at Karlen nu var ved at spænde for.

»Jeg ønsker at prøve en Ide, som jeg har faaet i Nat,« sagde han, idet han trak sine Stovler paa. »Jeg tror nok, at jeg tør sige, Watson, at De har den tvivlsomme Ære at befinde Dem i Selskab med en af Europas største Idioter. Jeg fortjener at blive sparket herfra og midt ind i Daareanstalten. Men nu tror jeg, at jeg har Noglen til det hele.

»Og hvor er saa den?« spurgte jeg smilende.

»I Badeværelset,« svarede han. »Nej, jeg spøger aldeles ikke,« vedblev han, da han saa mit vantro Blik. »Jeg har lige været derinde og hentet den, og har den nu i denne Haandkuffert. Kom saa, Gamle, og lad os se, om den ikke passer i Laasen.«

Vi sneg os saa sagte som mulig ned ad Trappen og ud i Morgenens klare Solskin. Paa Vejen stod vort Køretojs under Bevogtning af den halvpaaklædte Staldkarl. Vi sprang op og fore snart i susende Fart hen ad Vejen til London. Vi kørte forbi nogle enkelte Vogne, som skulde ind til Byen med Grøntsager, men Villaerne paa begge Sider vare lige saa stille og livløse som en uddød By.

»Det har i flere Henseender været en underlig

Sag,« sagde Holmes og piskede paa Hestene, saa de sloge over i Gallop. »Jeg tilstaar, at jeg har været saa blind som en Muldvarp, men det er dog bedre at blive klog lidt sent end aldrig at blive det.«

Inde i Byen havde de mest morgenduelige netop begyndt at kigge sovnigt ud af deres Vinduer, idet vi kørte gennem Gaderne paa Surrey Siden. Vi rullede over Waterloo Broen, op ad Wellington Street, drejede brat til højre og befandt os nu i Bow Street, hvor Politistationen er. Sherlock Holmes var godt kendt af dennes Funktionærer, og de to Betjente, der havde Vagt ved Døren, hilste ærbødigt paa ham. Den ene af dem sprang straks ud og holdt ved Hestene, medens den anden førte os indenfor.

»Hvem er vagthavende?« spurgte Holmes.

»Assistent Bradstreet, Sir.«

»Ah, Godmorgen, Bradstreet!« En høj, svær Politimand i Uniform kom gaaende ned ad den flisebelagte Gang. »Jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem, Bradstreet.«

»Med Fornøjelse, Mr. Holmes. Vær saa god at træde ind i mit Værelse.«

Det var et lille kontorlignende Værelse; en vældig stor Protokol laa paa Bordet, og en Telefon stak frem paa Væggen. Assistenten satte sig ned ved sin Pult.

»Hvad er til Tjeneste, Mr. Holmes?«

»Det er denne Tigger, Boone, jeg kommer for

— den ene af dem, der er bleven beskyldt for at have haft en Finger med i Spillet ved denne Mr. Neville St. Clairs Forsvinden.«

»Ja, han er bleven sat i Varetægtsfængsel her, saa længe Forhørene staar paa.«

»Ja, det horer jeg. De har ham altsaa her?«

»Ja, inde i en Celle.«

»Er han rolig?«

»Ja, han gør ikke Spor af Kvalm, men det er et grueligt Svinebæst.«

»Svinebæst?«

»Ja, der er ikke Tale om, at vi kan faa ham til at vadske andet end Hænderne, og hans Ansigt er endda mere snavset end en Skraldemands. Naa, men naar hans Sag først er sluttet, saa skal han s'gu faa et rigtigt regulært Fangebad. Hvis De saa ham, saa vil De sikkert indromme, at han trænger til det.«

»Ja, jeg kunde netop have stor Lyst til at se ham.«

»Nu, det kan let lade sig gøre. Vil De blot følge med mig. Deres Kuffert kan De lade blive staaende her.«

»Nej, Tak, jeg tror nok, jeg tager den med.«

»Som De vil — denne Vej, mine Herrer.«
Han forte os ned ad en lang Gang, aabnede en forsvarlig stænget Dør, gik derefter ned ad en Vindeltrappe og forte os ind i en hvidkalket Korridor med Døre til begge Sider.

»Det er den tredje Dor paa højre Haand,« sagde han. »Her har vi den.« Han skød sagte en Skodde til Side fra det overste af Døren, og kiggede ind i Cellen.

»Han ligger og sover,« sagde han. »De kan godt se ham her fra.«

Vi kiggede begge to derind. Fangen laa med Ansigtet vendt ud imod os og i meget dyb Sovn; thi han aandede langsomt og regelmæssigt. Han var af Middelstørrelse, meget fattig og laset klædt, som man kunde vente det af hans Næringsvej, og en smudsig, hullet Skjorte stak frem gennem Hullerne i hans iturevne Frakke. Han var, som Assistenten havde sagt, ogsaa meget snavset, men Smudset, som i et tykt Lag bedækkede hans Ansigt, kunde dog ikke skjule dettes frastodende Grimhed. Et stygt Ar strakte sig lige fra det ene Øje og ned til Hagen, og ved dets Sammentrækning var den ene Side af Overlæben snærpet opad, saa at de tre Tænder laa blottede ligesom i et stedsevarende Grin. En uredt Fylde af lyserødt Haar hang langt ned over hans Pande og skjulte næsten Øjnene.

»Han er en ren Adonis, synes De ikke,« sagde Assistenten.

»Ja, han trænger svært til en rigtig Storvadsk,« bemærkede Holmes. »Jeg havde nok en Mistanke om, at det forholdt sig saaledes, og derfor tog jeg mig den Frihed at føre Apparaterne med dertil.«

Medens han sagde dette, aabnede han Haand-

kufferten, og fremtog til min store Forbavselse en vældig Badesvamp.

»Hi, hi! De er dog en snurrig Fætter! lo Assistenten.

»Hvis De nu vil have den Godhed at aabne Doren meget sagte, saa tænker jeg, at vi snart skal faa ham til at se lidt mere respektabel ud.«

»Ja, hvorfor ikke,« sagde Assistenten. »Som han er nu, er han ikke nogen Pryd for vor Anstalt.« Han listede Nøglen ind i Laasen, aabnede lydlost Doren, og vi traadte lige saa lydlost ind i Cellen. Den sovende vendte sig halvt om, men faldt saa atter hen i sin dybe Slummer. Holmes bojede sig ned til Vandkrukken, gjorde Svampen dygtig vaad og forte den saa med stærkt Tryk et Par Gange hen over Fangens Ansigt.

»Maa jeg have den Fornojelse,« raabte han, »at forestille Dem Mr. Neville St. Clair fra Lee i Kent.«

Aldrig i mit Liv har jeg set et saadant Syn. Det var, som om Mandens Ansigtstræk skrællede af under Svampen ligesom Barken af et Træ. Væk var den grove, brune Teint, væk var ogsaa det stygge Ar og den optrukne Læbe, som havde meddelt Ansigtet det afskyelige Grin. Et kraftigt Ryk befriede derefter Hovedet for det uredte lyserøde Haar, og foran os sad nu paa Sengen en bleg, ung Mand med et intelligent, men sorgfuldt Ansigt, sort-haaret og hvidskindet. Han gned Ojnene og stirrede

forvildet omkring sig; men derpaa gik det pludselig op for ham, hvorledes han var bleven afsløret, han udstodte et Skrig, kastede sig ned i Sengen og begravede Ansigtet i Hovedpuden.

»Hvad Pokker!« udbrod Assistenten; »det er jo den Mand, der savnes; jeg kan kende ham fra Fotografiet.«

Fangen rejste sig atter overende med en trodsig-fortvivlet Mine, som den der overgiver sig til sin Skæbne. »Ja vel, det er det,« sagde han; »men maa jeg saa spørge, hvad man beskylder mig for?«

»For at have taget Livet af Mr. Nevil— — nej, for Pokker, det kan De jo ikke blive beskyldt for nu, med mindre man vil lave det til en Sag for forsøgt Selvmord,« sagde Assistenten med et Grin. »Nu har jeg været syv og tyve Aar i Politiets Tjeneste; men dette her er dog det stiveste, jeg har oplevet.«

»Naar jeg er Neville St. Clair, saa er det vel tydeligt nok, at der ikke er bleven begaaet nogen Forbrydelse, og at jeg derfor uden Grund holdes fængslet.«

»Nej, der er ikke Tale om nogen Forbrydelse, men om en meget stor Fejltagelse«, sagde Holmes. »De vilde have gjort bedre i at betro Dem til Deres Hustru.«

»Det var ikke min Hustru, det var Bornene,« stønnede Fangen. »Aah, Gud, jeg vilde saa nodig

have, at de skulde komme til at skamme sig over deres Fader. Aah, hvad skal jeg dog gøre?»

Sherlock Holmes satte sig ved hans Side paa Sengen og klappede ham venlig paa Skulderen.

»Dersom De lader denne Sag komme i Rettens Hænder,« sagde han, »saa kan den jo ikke godt undgaa at komme til Offentlighedens Kundskab; men hvis De kan overbevise Politiet om, at der ikke er nogen Grund til Anklage imod Dem, saa ved jeg ikke, hvorfor denne Historie skal finde Vej til Bladenes Spalter. Assistent Bradstreet vil sikkert nedskrive den. Forklaring, De vil være saa god at give os, og tilstille Autoriteterne den, og saa vil Sagen slet ikke komme for Retten.«

»Gud velsigne Dem!« udbrod Fangen lidenskabelig. »Jeg vilde have taalt Fangenskabet, ja, endogsaa ladet mig hænge hellere end at have sat en Plet paa mine Born ved at aabenbare denne ulykkelige Hemmelighed.

»De er de første, som horer min Historie. Min Fader var Skolelærer i Chesterfield, og jeg fik en udmærket Opdragelse. Jeg rejste en Del i min Ungdom, gik derefter til Teatret og blev til sidst Reporter ved en Aftenavis i London. En Dag udtalte min Redaktor Onsket om at faa en Række Artikler om Tiggeriet i Hovedstaden, og jeg tilbød at levere ham dem. Dette var Begyndelsen til det, De nu har set Slutningen paa. Det var kun ved selv at optræde som Tigger, at jeg kunde indsamle

de Kendsgerninger, der skulde ligge til Grund for mine Artikler. Medens jeg var Skuespiller, havde jeg naturligvis lært at maskere mig, og jeg var netop bleven berømt for min Dygtighed heri. Heraf benyttede jeg mig nu. Jeg malede mit Ansigt, og for at gøre mig saa ynkværdig som mulig, lavede jeg mig et godt Ar og trak den ene Side af Overlæben op ved Hjælp af et smalt Stykke kodfarvet Hefteplaster. Med en gulrød Paryk og i Laser og Pjalter tog jeg derefter Plads i den mest befærdede Del af City, for et Syns Skyld som Tændstikkeseælger, men i Virkeligheden som 'Tigger'. I syv Timer sad jeg der og drev min Forretning, og da jeg vendte hjem om Aftenen, fandt jeg til min store Overraskelse, at jeg havde sammentigget ikke mindre end seks og tyve Shillings og fire Pence.

»Jeg skrev mine Artikler og tænkte ikke videre paa den Sag. Men nogen Tid efter skrev jeg under paa en Vexel for en af mine Venner, som senere ikke kunde indfri den, og jeg skulde nu rykke ud med 25 Lstrl. paa eet Bræt. Jeg vidste ikke mit lovende Raad, hvorledes jeg skulde skaffe disse Penge, indtil jeg pludselig fik en Ide. Jeg bad om fjorten Dages Orlov fra Bladet, og om en lige saa lang Respit hos mine Kreditorer, og tilbragte saa denne Tid med at tigge under min gamle Forklædning og paa det gamle Sted. I Lobet af ti Dage havde jeg bjerget mine 25 Pund og betalt Gælden.

»De maa nu kunne forstaa, hvor svært det

faldt mig at vende tilbage til det ingenlunde lette Arbejde, hvorved jeg kun kunde fortjene to Pund om Ugen, naar jeg vidste, at jeg kunde tjene lige saa meget paa een Dag ved at male mit Ansigt, lægge min Hat paa Fliserne og sidde stille. Der stod en lang Kamp mellem min Stolthed og Pengene, men til sidst sejrede de sidste, jeg opgav Journalistiken, og sad Dag efter Dag i den Krog, jeg først havde valgt mig, opvækkende Medlidenhed ved mit gyselige Ansigt og fyldende mine Lommer med Kobber. Kun eet Menneske kendte min Hemmelighed; det var Opiums-Hulens Ejer i Swandam Strædet, hvor jeg boede, og hvorfra jeg hver Morgen kunde begive mig ud som en snavset Tigger, for efter at være kommen hjem om Aftenen at forvandle mig til en pæn og velklædt ung Mand. Jeg betalte en god Sum i Leje for mine Værelser, og derfor kunde jeg være vis paa, at min Hemmelighed var godt forvaret hos Indieren.

»Nu, jeg begyndte snart at lægge dygtig Penge op. Det er ikke min Mening at ville paastaa, at enhver Tigger i Londons Gader kan tjene en syv-otte Hundrede Pund om Aaret, saaledes som jeg gjorde; thi det er kun de færreste, der har saa gode Betingelser for Professionen som jeg, der kunde maskere mig saa godt og altid havde et Svar paa rede Haand, en Evne, der naturligvis yderligere udvikledes ved Ovelsen, og gjorde mig til en velkendt Figur i City. Saa lang Dagen var, regnede det ned med

Pennyer og smaa Solvmynter i min Hat, og det var en meget daarlig Dag, naar jeg ikke kunde gaa hjem med to Pund eller derover.

»Alt som jeg blev rig, blev jeg ogsaa ærgerrig, lod bygge en Villa ude paa Landet og giftede mig til sidst, uden at en eneste af mine Venner og bekendte havde Spor af Anelse om, hvorledes jeg tjente mine Penge. Min kære Hustru vidste kun, at jeg havde Forretninger inde i Byen; hun tænkte kun lidt paa, hvad det var.

I Mandags var jeg netop bleven færdig for den Dag, og stod og klædte mig om i mit Værelse oven over Opiums-Hulen, da jeg kiggede ud af Vinduet og til min Forbavselse og Rædsel saa, at min Hustru stod nede paa Gaden og stirrede op paa mig. Jeg udstødte et Skrig af Overraskelse, løftede Armene for at skjule Ansigtet og styrtede ind til min Medvider, Indieren, for at bede ham om at holde enhver tilbage, der vilde gøre Forsøg paa at trænge op til mig. Jeg horte straks efter hendes Rost neden for Trappen, men vidste, at hun ikke kunde komme op. I største Hast rev jeg derpaa mine Klæder af og iforte mig min Tiggerdragt, farvede Ansigtet og satte Parykken paa Hovedet. Selv min Hustrus Ojne vilde ikke have kunnet kende mig i denne Forklædning. Men i det samme kom jeg i Tanker om, at mine Værelser maaske vilde blive undersøgte, og at Klæderne da kunde forraade mig. Jeg skod Vinduet op og rev i min

Ivrighed derved et Saar op, som jeg samme Morgen var kommen til at tilføje mig selv. Derpaa greb jeg min Frakke, som var tung af de Kobberpenge, jeg lige nylig havde heldt i dens Lommer af den Læderpung, jeg bar den sammentiggede Sum hjem i. Jeg kastede den ud af Vinduet, og den forsvandt i Themsen. De andre Klæder skulde have fulgt efter: men i samme Ojeblik horte jeg Politiet styrte op ad Trapperne, og nogle faa Minutter efter fandt jeg mig — jeg tilstaar det, til min Lettelse — arresteret som Morder i Stedet for at blive genkendt som Mr. Neville St. Clair.

»Nu forstaar De vel Resten? Jeg var fast bestemt paa at bevaré mit Incognito saa længe som mulig, og derfor vilde jeg ikke vadske mig. Da jeg vidste, at min Hustru vilde være frygtelig angst, trak jeg min Ring af og gav Indieren den, medens Politibetjenten et Ojeblik lod os være ene, tillige med et Par i stor Hast opkradsede Linier, hvori jeg lod hende vide, at hun slet ikke havde nogen Grund til at ængste sig.«

»Det Brev fik hun først i Gaar,« sagde Holmes.

»Gode Gud, hvilken Uge maa hun saa ikke have tilbragt.«

»Politiet har holdt Oje med Indieren,« sagde Assistent Bradstreet, »og derfor kan jeg godt forstaa, at han har haft stor Vanskelighed ved ubemærket at faa Brevet sendt af Sted. Rimeligvis har han saa givet det til en af sine Matros-Kunder,

der har glemt at lægge det i Postkassen indtil i Gaar.«

»Ja, det passer,« sagde Holmes og nikkede bifaldende. »Jeg tvivler ikke om, at det forholder sig saaledes. Men er De aldrig bleven tiltalt for Tiggeri?«

»Mange Gange; men hvad havde en Bøde at sige for mig?«

»Ja, men nu maa det høre op,« sagde Bradstreet. »Hvis Politiet skal tie med Sagen, saa maa det være forbi med Hugh Boone.«

»Ja, det har jeg ogsaa lovet mig selv og besvoret det med de mest højtidelige Eder.«

»I saa Fald antager jeg ikke, at der behøver at foretages videre i Sagen; men gribes De tiere i Deres Forretning, saa vil det hele komme ud for Offentligheden. Vi skylder Dem stor Tak, Mr. Holmes, fordi De har opklaret denne Gaade. Jeg kunde have Lyst til at faa at vide, hvorledes De er kommen til Deres Resultat.«

»Jeg kom til det,« sagde min Ven, »ved at sidde mellem fem Puder og Trøstere og ryge et halvt Fjerdingspund Shag. Men hvis vi nu straks kører til Baker Street, Watson, saa tror jeg, vi kan komme tidlig nok til at spise vor Frokost der.«

„DEN PLETTEDE BAND—“

En Morgen i Begyndelsen af April 1885, da jeg endnu som Ungkarl boede sammen med Sherlock Holmes, vaagnede jeg meget tidlig og fandt ham staaende fuldt paaklædt ved Siden af min Seng. I Almindelighed stod han meget sent op, og da Uret paa Kaminhylden kun viste paa et Kvarter over syv, skottede jeg noget forundret op til ham, og maaske ogsaa lidt fortrydelig, thi selv var jeg meget regelmæssig i mit Levesæt.

»Det gør mig meget ondt, at jeg maa banke Dem op; men De kan trøste Dem med, at det er fælles Skæbne. Mrs. Hudson (vor Værtinde) er bleven banket op, hun lod det gaa videre til mig, og nu hævner jeg mig paa Dem.«

»Hvad er der paa Færde? Er der Ildløs?«

»Nej, en Klient. Det er nok en ung Dame, der er arriveret i stor Ophidselse og absolut vil tale med mig. Hun venter nu inde i Dagligstuen. Men naar unge Damer løber ud paa Londons Gader paa denne Tid af Døgnet og banker sovsnige Folk

op af deres Senge, saa antager jeg, at det er noget presserende, der er Tale om, og skulde det vise sig at være et interessant Tilfælde, saa ved jeg jo, at De gerne vil følge det fra dets Begyndelse. Det er det, jeg vilde give Dem Lejlighed til, og derfor er det jeg har vækket Dem af Deres søde Slummer.»

»Tak, kære Ven, jeg vilde ikke gaa glip af en saadan Lejlighed for aldrig det.«

Jeg sprang ud af Sengen og kom i Klæderne i en voldsom Fart, saa at jeg fem Minuter efter, at der var kaldt paa mig, kunde følge min Ven ind i vor fælles Dagligstue. En sortklædt og tæt tilsløret Dame, der sad henne ved Vinduet, rejste sig, da vi traadte ind.

»God Morgen, Frøken,« sagde Holmes hjerteligt og muntert, »mit Navn er Sherlock Holmes, og dette er min fortrolige Ven og Medarbejder Dr. Watson, til hvem De kan henvende Dem lige saa trygt som til mig. Ah, det glæder mig at se, at Mrs. Hudson har været saa betænksom at lægge i Kaminen. Vær saa god at sætte Dem nærmere hen til den, saa skal jeg skaffe Dem en Kop god, varm Kaffe, for jeg ser, at De ligefrem ryster af Kulde.«

»Det er ikke Kulde, der faar mig til at ryste,« sagde Kvinden med dyb, dæmpet Stemme, idet hun satte sig hen i den Stol, Holmes havde anvist hende.

»Hvad da?«

»Det er Skræk, Mr. Holmes, Rædsel.« Hun

loftede med disse Ord Sloret, og vi kunde se, at hun befandt sig i den heftigste Sindsbevægelse; hendes Ansigt var askegraat og ængstelig spændt, og Øjnene urolige og forskræmte som et jaget Dyr. Hun saa ud til at kunne være omkring ved tredive Aar, men hendes Haar var allerede begyndt at blive graat, og hun saa træt og afmagret ud. Sherlock Holmes lod sit hurtige, altomfattende Blik glide hen over hende.

»De maa ikke være saa angst,« sagde han trøstende og opmuntrende, idet han bojede sig frem og klappede hende paa Armen, »vi skal nok se at hjælpe Dem, stol De blot paa det. De er kommen ind med Toget til Morgen, ser jeg.«

»De kender mig altsaa?«

»Nej, men jeg ser Halvdelen af en Dobbeltbillet stikke frem af Deres Handske. De maa være taget meget tidligt hjemmefra, og dog har De maattet jage paa Hesten, der var spændt for Jagtvognen, for at komme tidlig nok til Stationen ad den opblodte, soledede Vej.«

Damen for heftig sammen og stirrede forvildet paa min Hustælle.

Der er slet intet mysteriøst ved dette, kære Frøken,« sagde Holmes smilende. »Deres venstre Jacketærme har ikke mindre end syv Pletter af Vejsmuds, og de er fuldstændig friske. Der er ikke andre Køretojer end Jagtvogne, som kaster Smudset

op paa den Maade, og det kun, naar man sidder paa Kuskens venstre Haand.«

»Hvorledes det end hænger sammen, saa har De fuldkommen Ret,« sagde hun. »Jeg tog hjemmefra før Klokken 6, naaede Leatherhead Stationen tyve Minutter over 6 og kom ind til Waterloo Stationen med første Tog. Aah Sir, jeg kan ikke udholde denne Spænding længere, jeg bliver vanvittig, hvis den skal vedvare. Jeg har ingen at betro mig til eller søge Hjælp hos — slet ingen. Der er kun een, som bryder sig om mig, og han, Stakkelt, kan ikke hjælpe mig. Men saa horte jeg Tale om Dem, Mr. Holmes, det var Mrs. Farintosh, som fortalte mig, hvorledes De havde hjulpet hende i hendes store Nød, og hun gav mig Deres Adresse. Aah, Sir, tror De ikke nok, at De ogsaa kan hjælpe mig, eller i det mindste kaste lidt Lys gennem det Mørke, som omgiver mig. For Tiden er det mig umuligt at betale Dem for Deres Tjeneste; men om et Par Maaneder vil jeg blive gift og faa Raadighed over mine Penge, og saa skal De ikke finde mig utaknemlig.«

Holmes gik hen til sin Reol, trak en Bog frem og kiggede i den.

»Farintosh,« sagde han. »Ah, nu husker jeg Sagen, det var noget med et Opal-Halsbaand. Det var nok forend Deres Tid, Watson. Ja, jeg kan kun sige, kære Frøken, at jeg skal gøre mig lige saa megen Umag med Deres Forlegenhed som med

Deres Venindes, og hvad Betalingen angaar, saa er Sagen selv Betaling; men det skal staa Dem frit for at erstatte mig mine Udlæg til hvilken Tid, der passer Dem bedst. Og nu beder jeg Dem om at fortælle os alt, hvad der kan hjælpe os til at danne os en Mening om Sagen.»

»Ak,« svarede vor Gæst, »min Stillings Rædselsfuldhed ligger netop i den Omstændighed, at min Angest er saa ubestemt, og at min Mistanke alene er bygget paa lutter Smaating, der for udenforstaaende maa se ud som Ubetydeligheder, saa at selv han, som jeg maatte være berettiget til at vente Hjælp og Raad af fremfor af nogen anden, anser alt det, jeg fortæller ham, for blot og bart Fantasteri af en hysterisk Kvinde. Han siger det naturligvis ikke, men jeg kan dog tydelig mærke det af hans undvigende Svar og bortvigende Øjne. Imidlertid har jeg hørt, Mr. Holmes, at De er i Stand til at se dybt ind i det menneskelige Hjertes mangesidige Ondskab, og De maa kunne raade mig og anvise mig Vej gennem de Farer, der omgiver mig til alle Sider.«

»Jeg er meget spændt paa at høre videre, Froken.«

»Mit Navn er Helen Stoner, og jeg opholder mig hos min Stiffader, som er den sidste Efterkommer af en af de ældste saxiske Familier i England, nemlig Familien Roylott fra Stoke Moran i den vestlige Udkant af Surrey.«

Holmes nikkede; »den Slægt er mig bekendt,« sagde han.

»Familien var i sin Tid en af de rigeste i England, og dens Jordejendomme strakte sig ind i Berkshire mod Nord og Hampshire mod Vest. I forrige Aarhundrede kom der imidlertid fire Arvinger efter hinanden, der alle vare af en ødsel og letsindig Karakter, og hvad disse saa godt havde begyndt, fuldendtes af en femte i Regentskabets Tid. Han spillede Resten af Godset bort, saa at han ikke beholdt mere tilbage end nogle faa Acre Land og det to Hundrede Aar gamle Herresæde, der er betyngt af en meget stor Prioritetsgæld. Her hendsled den næstsidste Ejer sit Liv og førte en miserabel Tilværelse som Stodder blandt Aristokratiet; men da hans eneste Son, min Stiffader, var forstandig nok til at indse, at han maatte foje sig efter de forhaandenværende Omstændigheder, søgte han af en Slægtning en Understøttelse, der satte ham i Stand til at tage medicinsk Examen, hvorefter han drog til Kalkutta, hvor han ved sin Energi og Dygtighed skaffede sig en stor Praxis. I et Anfald af Hidsighed dræbte han imidlertid en af sine indfødte Tjenere, fordi denne havde forøvet nogle Smaatyverier i hans Hus, og det var med Nød og næppe, at han undgik at blive straffet med Livet. Han slap dog med at sidde i Fængsel i lang Tid og vendte derefter tilbage til England som en menneskefjendsk og skuffet Mand.

»Medens Dr. Roylott var i Indien, ægtede han min Moder, Mrs. Stoner, Enke efter Generalmajor Stoner af det bengalske Artilleri. Min Søster Julia og jeg var Tvillinger, Døtre af første Ægteskab og kun to Aar gamle, da min Moder giftede sig anden Gang. Hun ejede en betydelig Formue, der gav hende en Rente af mindst tusinde Pund om Aaret, og hele denne Formue overdrog hun ved sin Død til Dr. Roylott med den Bestemmelse, at hele Renten skulde tilfalde ham, saa længe vi blev hos ham, men at en vis aarlig Sum skulde tilfalde os, hvis vi giftede os. Kort efter, at vi var kommen tilbage til England, døde min Moder, hun blev dræbt for otte Aar siden ved et Togsammenstød tæt ved Crew. Dr. Roylott opgav da sit Forsøg paa at skabe sig en Praksis i London og flyttede ud med os til hans Forfædres gamle Herresæde i Stoke Moran. Formuen, som min Moder havde efterladt os, var tilstrækkelig til at tilfredsstille alle vore Fornødenheder, og det syntes i det hele, som om vi her kunde fore en lykkelig og fredelig Tilværelse.

»Men netop ved denne Tid undergik min Stifader en skrækkelig Forandring. I Stedet for at skaffe sig Venner og skabe sig en Omgangskreds blandt vore Naboer, der straks var bleven meget glade ved at se en Roylott af Stoke Moran flytte ind i den gamle Familiebesiddelse, lukkede han sig inde paa sine Værelser og kom sjælden ud uden for at yppe

Klammeri og begaa Voldsomheder mod hvem som helst, han mødte paa sin Vej. En ustyrlig Hidsighed, der grænser til Vanvid, har været arvelig hos alle Mændene i Royslott-Slægten, og hos min Stifader tror jeg nok, at denne Familiesvaghed er bleven yderligere udviklet under hans Ophold i de tropiske Lande. Hans Voldsomheder bragte ham to Gange for Retten, og til sidst er han bleven hele Landsbyens og Omegnens Rædsel, saa at Folk flygter, saa snart de ser ham; for han er i Besiddelse af uhyre Kræfter og er som sagt fuldstændig ustyrlig i sin Vrede.

»Forrige Uge greb han fat i Landsbysmeden og kastede ham over et højt Gelænder ned i Aaen, og det var kun ved at give Smeden alle de Penge, jeg i en Fart kunde skrabe sammen, at jeg fik afværget en Politirets-Sag og mere offentlig Skandale. Han har slet ingen andre Venner end de omflakkende Zigeunere. Disse Vagabonder giver han Lov til frit at oprejse deres Telté paa de faa Tonder udyrket og kratbevokset Land, som nu udgør hele den gamle Herregaards Jordtilliggende, og til Gengæld tager han saa mod deres Gæstfrihed i deres Telte og drager med dem omkring, saa at han undertiden er borte hele Uger ad Gangen. Han har ogsaa Passion for indiske Dyr, der sendes over til ham fra en gammel Ven i Kalkutta; han har saaledes for Tiden baade en Vildkat og en Bavian,

der gaar frit omkring og skræmmer Folk næsten lige saa meget, som deres Herre gør.

»Fra hvad jeg her har sagt, vil De kunne forstaa, at min stakkels Søster Julia og jeg ikke kunde have megen Glæde eller Fornøjelse af vor Tilværelse. Til sidst gik det saa vidt, at ingen Tjenestefolk vilde blive hos os, saa at vi i lang Tid maatte udføre al Husgerningen alene. Min stakkels Søster var kun tredive Aar, da hun døde, men dog var hendes Haar helt graat, ligesom mit er begyndt at blive.«

»Deres Søster er altsaa død?«

»Ja, det er netop to Aar siden, hun døde, og det er om hendes Død, jeg gerne vil tale med Dem. De kan nok forstaa, at vi, med det Liv vi førte, ikke havde megen Lejlighed til at træffe sammen med vore jævnaldrende og ligestillede. Vi har imidlertid en Tante, min Moders ugifte Søster, Miss Honoria Westphail hedder hun, og bor i Nærheden af Harrow, og hende fik vi en Gang imellem Lov til at besøge. For to Aar siden tilbragte Julia sin Jul hos Tante, og traf der sammen med en ung Kaptajn, som hun blev forlovet med. Min Stiffader fik Forlovelsen at vide, straks da hun kom tilbage, og det lod ikke til, at han havde det mindste imod Partiet; men fjorten Dage før den Dag, der var bleven bestemt til Bryllupet, forefaldt den skrækelige Hændelse, som berøvede mig min stakkels Søster og eneste Veninde.«

Sherlock Holmes havde lagt sig tilbage i Stolen

med lukkede Øjne og Hovedet trykket dybt ind i en Troster, men nu aabnede han Øjnene paa Klem og skottede over til vor Gæst.

»Vil De nu anføre alle Enkeltheder nøjagtig,« sagde han.

»Det falder mig meget let at gøre dette,« sagde hun; »thi den mindste Enkelthed af den skrækkelige Begivenhed er som brændt ind i min Erindring. Stoke Moran er, som jeg alt har sagt, en meget gammel Gaard, og det er kun den ene Floj af den, som vi bebor. Soveværelserne ligger i Stueetagen, medens Dagligstuerne og Spisestuen er paa første Sal. Forst kommer Mr. Royslotts Sovekammer, derefter min Sosters og saa mit. Der er ingen Døre imellem dem, men de gaar alle tre ud til samme Korridor. Taler jeg tydelig nok?«

»Ja, fuldkommen tydelig.«

»Vinduerne i de tre Soveværelser vender ud til Haven. Hin skæbnesvangre Nat var Dr. Royslott gaaet tidlig ind paa sit Værelse; men vi vidste, at han ikke var gaaet til Sengs, thi min Soster generedes af Rogen af de stærke indiske Cigarer, som han plejede at ryge. Af den Grund forlod hun sit Værelse og kom ind til mig, og vi sad nu i nogen Tid og passiarede om hendes nær forestaaende Bryllup. Kl. 11 rejste hun sig for at gaa; men ved Døren standsede hun og vendte sig om.

»Sig mig, Helen,« sagde hun, »har Du aldrig hørt den løjerlige Flojten midt om Natten?«

»Nej.

»Og der kan vel heller ikke være Tale om, at det er dig, der fløjter i Sovne?«

»Nej, det er umuligt. Men hvor falder du paa det?«

»Fordi jeg hver Nat nu i den sidste Tid har hort saadan en underlig dæmpet, men tydelig Fløjten henad Kl. 5 om Morgen. Jeg sover meget let, og jeg er bleven vækket derved. Jeg kan ikke bestemt sige, hvorfra den kommer — maaske fra Værelset ved Siden af, men maaske ogsaa fra Haven. Og nu syntes jeg dog, jeg vilde spørge dig, om du ikke havde hort det ogsaa.«

»Nej, slet ikke. Det er vel sagtens de Skarns Zigeunere, der har listet sig ind i Haven.«

»Ja, troligt nok; men hvis det kommer fra Haven, er det underligt, at du slet ikke har hort noget til det.«

Aah, jeg sover jo mere fast end du.«

»Naa, Sagen er vel ikke af saa stor Vigtighed,« sagde hun smilende, nikkede Godnat til mig og lukkede Døren. Straks derpaa horte jeg hende dreje Nøglen om i Døren.«

»Saa —,« sagde Holmes, »plejede De da at laase for Deres Dør om Natten?«

Ja, altid.«

»Men hvorfor?«

»Jeg har jo fortalt Dem, at der gik en Chectah

og en Bavian løse omkring, og vi folte os ikke sikre, med mindre vore Døre var laasede.»

»Nej, det forstaar sig. Jeg beder Dem — gaa videre.«

»Jeg kunde slet ikke sove den Nat; en ubestemt Fornemmelse af en overhængende Fare pinte mig. Min Søster og jeg var jo Tvillinger, husker De, og De ved, med hvilke fine og skjulte Lænker saadanne to nærbeslægtede Sjæle kan forbindes. Det var tilmed et uhyggeligt Vejr. Vinden hylede udenfor, Regnen styrtede ned og blev med voldsom Kraft pisket imod Ruderne. Men gennem al denne Larmen skar pludselig en forskræmt Kvindes hvinende Skrig. Jeg kunde høre, at det var min Søsters Stemme, og sprang straks ud af Sengen, svøbte et Sjal om mig og styrtede ud i Korridoren. Idet jeg aabnede Døren, forekom det mig, at jeg horte en dæmpet Fløjten, saaledes som min Søster havde beskrevet den, og et lille Øjeblik efter en klirrende Lyd som af faldende Metal. Da jeg løb frem i Korridoren blev Nøglen drejet om i min Søsters Dør og den aabnede sig langsomt paa sine Hængsler. Rædselsslagen stirrede jeg paa den, thi jeg kunde jo ikke vide, hvad eller hvem der vilde træde ud af den. Ved Korridor-Lampens Skin saa jeg imidlertid min Søster træde frem, hendes Ansigt var kridhvidt af Rædsel, hendes Hænder famlede ligesom efter Hjælp, og hendes Legeme svinglede hid og did, som om hun var drukken. Jeg styrtede

hen til hende og slog mine Arme om hende, men i samme Øjeblik svigtede Kræfterne hende, og hun sank til Jorden. Hun vred sig som i den skrækkeligste Smerte, og hendes Lemmer var krampagtig fortrukne. Lige straks troede jeg, at hun slet ikke kunde kende mig; men da jeg bøjede mig over hende, skreg hun pludselig med en Stemme, som jeg aldrig skal glemme; det lyder endnu i mine Orer: »Aah, min Gud, Helen, det var — det var — plettede Band—!« eller »Baand!« Jeg kunde ikke bestemt høre, hvad hun sagde; thi Ordene ligesom druknede i Skriget. Der var noget mere, som hun vilde have sagt, og hun stak i Luften med Fingrene ind mod Doktors Værelse; men i det samme faldt hun i endnu voldsommere Krampe-trækninger, og hendes Rost kvaltes helt. Jeg raabte højt paa min Stiffader, og han kom styrtende ud fra sit Værelse i Slobrok. Da han kom hen til min Søster, var hun imidlertid allerede bevidstløs, og skønt han heldte Kognak i hende og sendte Bud efter Lægen inde i Landsbyen, kom hun dog ikke mere til sig selv og døde efter en halv Times Forløb. Paa denne skrækkelige Maade blev jeg berøvet min kære Søster.«

»Endnu et Spørgsmaal,« sagde Holmes. »Er De aldeles vis paa, at De horte denne Flojten og Klang af Metal? Tor De sværge paa det?«

»Ja, det samme spurgte Kronens Foged mig ogsaa om under Forhøret. Det staar for mig, som

om jeg meget tydelig horte det; men det er jo muligt, at det kan have været andre Lyde, fremkaldt af Stormen og den gamle Bygnings Knirken og Knagen.«

»Var Deres Søster paaklædt?«

»Nej, hun kom i sin Natdragt. I hendes højre Haand fandt vi en halv brændt Tændstik og i hendes venstre Tændstikæske.«

»Hvilket viser, at hun har villet tænde Lyset for at se sig om, da den forfærdende Fløjten begyndte. Det er af stor Betydning. Men hvilke Slutninger kom saa Kronens Foged til?«

»Han undersøgte Sagen med stor Iver og Omhyggelighed; thi Dr. Rojlott stod jo allerede meget slet anskrevet hos Ovrigheden paa Grund af sin skandaløse Opførsel; men det lykkedes ham dog ikke at paavise nogen bestemt Dodsårsag. Jeg maatte bevidne, at hendes Dør havde været laaset indvendig fra, og Vinduerne var tillukkede med gammeldags Skodder, fersynede med brede og solide Tværstænger af Jærn, som blev fastkrampede hver Aften. Væggene viste sig ved en nøjagtig Undersøgelse fri for selv den mindste Revne eller Aabning, og Gulvet lige saa. Skorstenen er vel vid, men lidt oven for Kaminen er den spærret af to Jærnstænger, der gaar over Kors og udelukker enhver Mulighed for, at et menneskeligt Legeme kan trænge igennem den. Det er derfor aldeles afgjort, at min Søster var alene, da Dodsårsagen indtraf.

Desuden var der slet intet Tegn paa ydre Vold at opdage paa hendes Legeme.«

»Men Gift?«

»Lægerne obducerede hende, men uden at kunne paavise noget saadant.«

»Hvad tror De da, at Deres ulykkelige Sister dode af?«

»Det er min Tro, at hun dode alene af Skræk — af en voldsom nervøs Rystelse, skønt jeg ikke kan tænke mig, hvad det er, der har skræmmet Livet af hende.«

»Havde Zigeunerne Ophold i Haven paa den Tid?«

»Ja, der opholder sig næsten altid nogen af dem der.«

»Hvad tror De Deres Sister har ment med sit Udraab om den plettede Band— eller det plettede Baand?«

»Undertiden har jeg antaget, at det var sagt fuldstændig i Vildelse, men til andre Tider har jeg ogsaa tænkt mig, at hun har villet sige »Bande«, for derved at hentyde til disse Zigeunere i Haven. Det kan jo tænkes, at de spraglede Torklæder, som mange af dem bærer om Hovedet, har fremkaldt Udraabet.«

Holmes rystede paa Hovedet, som om han langt fra var tilfreds med denne Forklaring.

»Dette her er en Sag, som det bliver meget

vanskeligt at komme til Bunds i,« sagde han: »men vil De gaa videre i Deres Beretning.«

»Der er nu gaaet to Aar siden den Gang, og mit Liv har indtil for kort Tid siden været endnu ensommere, end det var for. Men for en Maaned siden har en kær Ven, som jeg har kendt i mange Aar, vist mig den Ære at bede om min Haand. Hans Navn er Armitage — Percy Armitage — og han er næstældste Son af Mr. Armitage fra Reading. Min Stiffader har ikke gjort nogen Indvendinger mod min Forlovelse, og vi har bestemt at holde Bryllup til Foraaret. For et Par Dage siden blev der taget fat paa en Reparation af Gaardens vestlige Floj, og Væggen i mit Sovekammer er bleven gennembrudt, saa jeg har været nødt til at flytte ind i det Kammer, hvor min Søster dode, og til at sove i den Seng, hvori hun sov. Forestil Dem nu min Rædsel, da jeg sidste Nat, medens jeg laa vaagen og tænkte paa hendes skrækkelige Skæbne, pludselig i Nattens Stilhed hørte den dæmpede Flojten, som var gaaet forud for hendes Dod. Jeg sprang op og tændte Lampen; men der var intet at se i Værelset. Imidlertid var jeg bleven altfor rystet til at gaa i Seng igen, derfor klædte jeg mig paa, og saa snart det blev lyst, sneg jeg mig ned, lejede en Jagtvogn i Kroen, der ligger lige over for vor Gaard, og kørte til Leatherhead, hvorfra jeg tog med det første Tog herind for at komme til at tale med Dem og raadspørge Dem.«

»Deri har De gjort meget klogt,« sagde min Ven; »men har De nu ogsaa fortalt mig det hele?«

»Ja alt.«

»Nej, Miss Roylott, det har De ikke; De har skaanet Deres Stiffader for meget.«

»Hvad — hvad mener De?«

I Stedet for at svare skød Holmes den sorte Kniplingsblonde til Side, som hang ud over Haanden, som vor Gæst lod hvile paa sit Knæ. Fem smaa Mærker af fire Fingre og en Tommel vare trykkede ind i Haandleddet.

»De er bleven mishandlet,« sagde Holmes.

Damen rodmede dybt og trak hurtig den mærkede Arm til sig. »Han er en haard Mand,« sagde hun, »og saa kender han vel tilmed næppe sin egen Styrke.«

Der blev en lang Tavshed, under hvilken Holmes stottede Hovedet mod Haanden og stirrede ind i den knitrende Ild.

»Ja, det bliver en meget vanskelig Sag,« sagde han til sidst. »Der er tusinde Smaating, som jeg helst skal være klar over, for jeg kan beslutte mig til, hvad der skal gøres. Men der er ikke et Ojeblik at spille. Hvis vi kom til Stoke Moran i Dag, vilde vi saa kunne faa Lejlighed til at undersøge disse Værelser, uden at Deres Stiffader fik Nys derom?«

»Ja, det træffer sig netop saaledes, at han har talt om, at han skulde til Byen i Dag i et meget

vigtigt Ærinde. Det er derfor sandsynligt, at han vil være borte hele Dagen, saa at De uforstyrret kan foretage Deres Undersøgelse. Vi har nok en Husholderske nu, men hun er gammel og slov, og hende kan jeg let faa fjernet, mens De er der.»

»Fortræffeligt. De har vel ikke noget mod denne lille Udflugt, Watson?«

»Nej, paa ingen Maade.«

»Saa skal vi komme begge to. Hvad vil De nu selv gore?«

»Jeg har et Par Smaating, som jeg gerne vil have udrettet, nu da jeg er kommen til Byen. Men jeg vil tage tilbage med Middagstoget, saa at jeg kan være hjemme og tage imod Dem, naar De kommer.«

»Ja, De kan vente os tidlig i Eftermiddag. Jeg har selv nogle andre Smaating at ordne, for jeg kan tage af Sted. Vil De ikke blive og spise Frokost med, Miss?«

»Nej, nu maa jeg gaa. Mit Hjerte er allerede bleven meget lettere og roligere, efter at jeg har talt med Dem. Nu venter jeg Dem altsaa i Eftermiddag.« Dermed lod hun det tykke, sorte Slør falde ned for Ansigtet og smuttede ud af Værelset.

»Naa, hvad mener De saa om alt dette, Watson?« spurgte Sherlock Holmes og lagde sig tilbage i Stolen.

»Det forekommer mig at se ud til at være en meget mørk og uhyggelig Sag.«

»Ja, baade mørk og uhyggelig.«

»Dog — hvis Miss Helen har Ret i, hvad hun sagde om Undersøgelsens Resultat med Hensyn til Døren, Vinduerne og Kaminen, saa maa Søsteren jo utvivlsomt have været alene, da hun blev dræbt.«

»Hvad bliver der da af den natlige Fløjten og af den doende Kvindes mærkelige Ord?«

»Ja, det kan jeg ikko forklare.«

»Naar De sammenholder denne Fløjten ved Nattetid og Nærværelsen af en Bande Zigeunere, der staar paa en meget fortrolig Fod med Doktoren, med den Kendsgerning, at vi har al mulig Grund til at tro, at han har Interesse af at forhindre sin Stifdatters Ægteskab, den doendes Hentydning til en Bande og endelig den Omstændighed, at Miss Helen Stoner horte en Klang af Metal, der kan have hidrørt fra, at en af Jærnstængerne, der gaar tværs over Skodderne, er bragt tilbage paa sin Plads — saa synes mig, der er Grund til at tro, at Mysteriet kan opklares paa Grundlag af disse Omstændigheder.«

»Men hvad har da Zigeunerne gjort?«

»Det kan jeg ikke forklare Dem?«

»Jeg synes der kan fremfores mange Indvendinger mod denne Formodning.«

»Ja, det samme synes jeg, og det er ogsaa af den Grund, at jeg tager ud til Stoke Moran i Dag. Jeg vil se, om Indvendingerne har noget at betyde,

eller om de kan bortforklares. Men hvad i Pokkers Skind og Ben —«

Dette Udraab undslap min Husfælle, da Doren pludselig blev reven op, og en kæmpemæssig Mandsperson viste sig i Aabningen. Hans Dragt var en ejendommelig Blanding af By- og Landboens; thi paa Hovedet bar han en høj Silkehat, og han var iført en lang sort Diplomatrakke til et Par lange lyse Gamascher og Fedtlæders Sko, og i Haanden bar han en tyk Egestok, som han svingede paa en truende Maade. Han var saa høj, at Hatten bogstavelig strejfede det overste af Dørkarmen, og hans Skulder naaede fra den ene Side af den til den anden. Det store Ansigt, furet af utallige Rynker, brændt gult af Solen og mærket af onde Liden-skaber, drejedes fra den ene til den anden af os, medens de dybt indsunkne, blodskudte Øjne og den store, tynde og krumme Næse gav ham en vis Lighed med en vild, gammel Rovfugl.

»Hvem af Dem er Holmes?« spurgte dette Fænomen.

»Det er mit Navn, Sir, men nu ved De mere om mig, end jeg ved om Dem.«

»Jeg er Dr. Grimsby Royslott fra Stoke Moran.«

»Ja saa,« sagde Holmes venligt. »Vil De ikke behage at tage Plads.«

»Nej, jeg kommer ikke for at sidde. Min Stifdatter har været her; jeg er fulgt bag efter hende; hvad har hun talt med Dem om?«

»Det er en temmelig kold April, vi har i Aar,« sagde Holmes.

»Hvad har hun sagt til Dem?« skreg Doktoren rasende.

»Men der siges, at Violerne dog allerede blomstrer,« fortsatte min Husfælle uforstyrrelig.

»Naa, saa De vil gøre Nar ad mig, hvad?« tordnede vor Gæst og traadte et Skridt frem, idet han rystede sin Egeknippel. »Jeg kender Dem, Skurk! Jeg har hørt Tale om Dem før, De Mr. Næsvis!«

Min Ven smilede.

»Som altid skal blande Dem i andre Folks Sager.«

Smilet paa Holmes' Ansigt bredte sig.

»Og bilder Dem ind at kunne fuske Politiet i Haandværket.«

Holmes lo hjerteligt. »De er meget underholdende at høre paa,« sagde han. »Men tjen mig i at lukke Døren, naar De gaar, for her er en fæl Træk.«

»Jeg gaar ikke, for jeg har sagt, hvad jeg vil. Understaa Dem ikke i at blande Dem i mine Affærer. Jeg ved, at Miss Stoner har været her — jeg sporede hende her til. Og det skal ikke komme Dem vel at spille mig paa Næsen! Se her!« Han gjorde et Par Skridt fremad, tog Ildrageren og bøjede den sammen med de uhyre brune, haarede Hænder.

»Tag Dem i Agt, at De ikke kommer imellem disse Hænder,« svarede han, hvorefter han slængte den krumme Ildrager hen til Kaminen og forlod Værelset med drabelig Skridt.

»En højst elskværdig Person, lader det til,« sagde Holmes leende. »Jeg er ganske vist ikke saa stor en Kodklump, men var han bleven her meget længere, saa havde jeg dog nok maattet vise ham, at mine Hænder ikke er saa grumme meget svagere end hans.« Med disse Ord tog han Ildrageren og rettede den med et rask Tag atter ud.

»Men nu er en hurtig Undersøgelse bleven endnu mere paatrængende nødvendig; blot vor lille Ven ikke maa komme til at lide for den Uklogskab at lade denne brutale Karl komme paa Spor efter sig. Men nu, Watson, er det nok bedst, at vi tænker paa lidt Frokost; senere skal jeg ud for at se at skaffe mig nogle Oplysninger, der kan være os til Hjælp i denne Sag.«

Klokken var omtrent et, for Sherlock Holmes kom hjem fra sin Exkursion. Han holdt i Haanden et Ark blaåt Papir, som var bedækket med Ord og Tal.

»Jeg har været paa Thingstuen og set den afdødes Testamente,« sagde han, »og for at komme til Klarhed over Doktorens Formuesomstændigheder har jeg været nødt til at udregne den nuværende

Værdi af de Effekter, som det omhandler. Hele Indtægten, der ved Hustruens Død beløb sig til omtrent 1100 Pund, kan nu, efter at alt, hvad der vedrører Jord og Jordbrug, er falden saa betydeligt i Værdi, ikke sættes højere end til 750 Pund. Hver af Døtrene kan i Tilfælde af Giftermaal gøre Fordring paa en aarlig Rente af 250 Pund, og det er derfor klart, at hvis begge Døtrene havde giftet sig, saa vilde denne noble Herre være bleven fælt reduceret og kun have beholdt en Tredjedel af Indtægten tilbage, og blot den enes Giftermaal vilde gøre et slemt Skaar i hans Budget. Mit Morgenarbejde har altsaa ikke været spildt, eftersom jeg nu har Beviser for, at han har særdeles god Grund til at stille sig uvillig overfor Stifdøtrenes Giftermaal. Men nu, Watson, tør vi ikke spille Tiden med mere Snak, i Særdeleshed da Doktoren ved, at vi interesserer os for hans Affærer; hvis De er parat, vil vi derfor tage en Cab og straks køre til Waterloo Stationen. Jeg saa helst, at De stak Deres Revolver i Lommen, saadan en lille Tingest er et fortrinligt Argument mod den Slags Folk, der giver sig af med at slaa Knude paa Ildragere, og den og saa en Tandbørste er vist den eneste Bagage, vi behøver.»

Ved Waterloo var vi saa heldige straks at komme med et Tog til Leatherhead; her lejede vi i Stationsgæstgiveriet et Enspænderkøretøj for at komme hurtigere til vort Bestemmelsessted, der laa

omtrent en Mils Vej fra Stationen. Det var en meget smuk Foraarsmorgen med klart Solskin og enkelte hvide Skyer paa Himlen. Træerne og Hækene langs Vejen vare netop ved at udfolde deres første grønne Blade, og Luften var opfyldt af Muldets fugtige grodesvangre Duft. Der var — i det mindste for mig — en sælsom Modsætning mellem Foraarets lyse og skønne Løfter, og det mørke, uhyggelige Ærinde, som kaldte os ud paa Landet. Min Ledsager sad paa Forsædet hos Kusken, med Armene foldede over Brystet, Hatten trukken ned over Øjnene og Hagen nedsunken paa Brystet, hedsunken i dybe Tanker. Pludselig rettede han sig imidlertid, bankede mig paa Skulderen og pegede hen over Engen.

»Se der!« sagde han.

En tætbevokset Park med meget gamle Træer strakte sig op ad en jævn Skraaning, og frem mellem Træernes Grene tittede de graa Gavle og høje Tage af en meget gammel Herregaard.

»Stoke Moran?« spurgte han Kusken.

»Ja vel, Sir, det er Dr. Grimsby Royslotts Gaard,« svarede denne.

»De er nok ved at sætte noget af Bygningen i Stand,« sagde Holmes, »og det er det, vi skal hen at se paa.«

»Der har vi Landsbyen,« sagde Kusken straks efter og pegede paa en Del Tage, som viste sig til venstre, »men hvis De vil op til Gaarden, saa kan

De komme en meget kortere Vej ved at staa af der ved denne Stente og gaa ad Stien hen over Markerne. Den gaar derhenne, hvor De ser Damen spadserere.«

»Den Dame er vel Miss Stoner, antager jeg,« sagde Holmes og skyggede med Haanden for Øjnene. »Ja, det er vist bedst, at vi saa gaar ad Stien.«

Kusken holdt stille, vi stod af, betalte ham, hvorpaa han vendte Vognen og rullede tilbage mod Leatherhead.

»Jeg mente, det var bedst,« sagde Holmes, idet vi klatrede over Stenten, »at denne Fyr fik den Tro, at vi var et Par Arkitekter, som er kommen hertil for at se paa Byggeriet. Saa er der ikke saa megen Udsigt til, at han sladrer om vor Ankomst. Ah, god Dag, Miss Stoner, De ser, at vi har holdt Ord.«

Vor Klient fra om Morgenens var styrtet hen imod os med et Ansigt, der tydelig vidnede om hendes store Glæde over vort Komme.

»Aah, jeg har ventet saadan paa Dem,« sagde hun og trykkede varmt vore Hænder. »Alt er gaaet udmærket; Dr. Roylott er taget til Byen, og det er ikke rimeligt, at han kommer hjem for i Aften.«

»Ja, vi har allerede haft den Fornojelse at gøre Doktors Bekendtskab,« sagde Holmes, hvorefter han med faa Ord gav en Skildring af hans Besøg hos os. Miss Stoner blegnede, da hun horte, hvad der var sket.

»Barmhjertige Himmel!« udbrod hun; »han er altsaa fulgt efter mig.«

»Ja, det synes saa.«

»Aah, han er saa listig, at jeg aldrig kan vide mig sikker for ham. Hvad vil han vel nu gøre, naar han kommer tilbage?«

»Han gør bedst i at tage sig i Agt; thi han vil finde, at der er nogen paa Spor efter ham, som er endnu listigere end han selv. De maa lukke Dem inde for ham i Aften, og truer han med Vold, vil vi føre Dem bort herfra til Deres Tante i Harrow. Men nu maa vi benytte Tiden saa godt vi kan, vær derfor saa venlig at føre os til de Værelser, som vi maa undersøge.«

Bygningen var af graa hensmuldrende Sandsten med et højt Parti i Midten, hvorfra der udgik to krummede Fløje, en til hver Side omtrent som Saksene hos en Hummer. I den ene af disse Fløje var Vinduerne itu og dækkede af paasømmede Bræder, medens Taget delvis var faldet ned. Midterpartiet var ogsaa meget forfaldent, medens Fløjen til højre var forholdsvis vel vedligeholdt, og Persiennenene i Vinduerne, samt den blaa Røg, der bølgede op fra Skorstenen, viste, at det var her, Familien boede. Der var rejst et Stillads mod Gavl-muren, og denne var bleven gennembrudt; men der var slet ingen Haandværksfolk at se, da vi kom til Gaarden. Holmes gik langsomt frem og tilbage i

den vanrøgtede Have og undersøgte med den største Omhu Vinduernes Yderside.

»Dette Vindue hører til Værelset, som De før plejede at sove i, kan jeg tænke mig, det midterste til Deres Søsters, og det nærmest ved Midterbygningen til Dr. Royslotts?«

»Ja, men nu sover jeg som sagt i det midterste.«

»Paa Grund af Reparationerne der. For Resten kan jeg ikke se, at den Mur trænger til nogen Ubedring.«

»Nej, der var ikke den mindste Nødvendighed derfor. Jeg tror ogsaa, at det kun var et Paaskud til at faa mig flyttet.«

»Ja, det tror jeg med. Nu — paa den anden Side af denne Fløj har vi vel saa den Korridor, som disse tre Værelser gaar ud til. I den er der vel ogsaa Vinduer, kan jeg tænke?«

»Ja, men kun meget smaa. De er altfor snævre til, at nogen kan komme igennem dem.«

»Og da De begge laasede Deres Døre om Natten, var det altsaa umuligt, at nogen kunde komme til Dem fra den Side. Vil De nu være saa god at gaa ind i Deres Værelse og sætte Stængerne for Skodderne.«

Dette gjorde Miss Stoner, og efter en omhyggelig Undersøgelse gennem det aabne Vindu, forsøgte Holmes paa alle mulige Maader at faa Skodderne op, men forgæves. Der var ikke en eneste Sprække,

hvorigennem der kunde stikkes en Kniv, hvormed Jærnstængerne kunde løftes op. Med sin Loupe undersøgte han derpaa Hængslerne, men de vare af solidt Jærn og indmurede i den massive Væg. »Hm!« sagde han og gned noget forlegen sin Hage. »Min Hypotese møder her nogle slemme Vanskeligheder. Ingen Moders Sjæl kan komme igennem disse Skodder, naar Stængerne er sat for. Nu — vi skal da se om Indersiden kan kaste noget bedre Lys over Sagen.«

En lille Sidedør forte ind til den hvidkalkede Korridor, som de tre Værelser vendte ud til. Holmes brød sig ikke om at undersøge det tredje Værelse, og derfor begav vi os straks ind i det andet, det, som Miss Stoner nu sov i, og i hvilket hendes Sister havde fundet sin Død. Det var et hyggeligt lille Kammer, lavt til Loftet og med en aaben Kamin af den forældede Slags, som endnu kan findes. En brun Dragkiste stod i det ene Hjørne, en smal Seng med et hvidt Tæppe i det andet og en Servante paa venstre Side af Vinduet, disse tre Ting tillige med to smaa Kurvestole udgjorde Værelsets hele Moblement. Panelet var af Egetræ, brunt, ormædt, og saa ældelt og brøstfældigt, at det sikkert maatte være lige saa gammelt som Bygningen. Holmes trak en af Stolene hen i et Hjørne og satte sig der uden at sige et Ord, medens hans Blik strejfede rundt om og op og ned, saa at intet undgik hans Undersøgelse.

»Hvor gaar den Klokke hen?« spurgte han til sidst og pegede paa en bred Klokkestreng, der hang ned ved Siden af Sengen, saa at dens Kvast rørte ved Puderne.

»Den gaar ind til Husholderskens Værelse.«

»Den ser nyere ud end de andre Ting.«

»Ja, den blev ogsaa anbragt der for et Par Aar siden.«

»Saa har Deres Søster vel anmodet om at faa den, kan jeg tænke?«

»Nej, og jeg har heller aldrig hørt hende benytte den. Vi plejede altid selv at hente, hvad vi vilde have.

»Naa, det synes altsaa temmelig unødvendigt at ophænge saa fin en Klokkestreng her. Men nu vil De nok undskylde mig et Par Minutter, medens jeg undersøger Gulvet. Han lagde sig, saa lang han var, med Loupen i Haanden og kravlede derpaa frem og tilbage, omhyggelig undersøgende Revnerne mellem Gulvbræderne. Derefter gennemgik han paa samme Maade Panelet og sluttede saa med at gaa hen til Sengen, og stirre paa den i lang Tid og senere paa Væggen, den stødte op til. Til sidst tog han i Klokkestrengen og gav den et Par kraftige Ryk.

»Hvad for noget, den siger jo ingenting?« udbrød han.«

»Vil den ikke ringe?«

»Nej, den staar ikke engang i Forbindelse med

nogen Traad. Dette her begynder at blive interessant. Se nu efter, saa skal De faa at se, at den er gjort fast til en lille Krog, lige oven over den snævre Ventilationsaabning.

»Det var dog forunderligt — det har jeg aldrig lagt Mærke til før.«

»Ja, meget løjerligt, det har De Ret i,« mumlede Holmes og trak atter i Strengen. Der er et Par meget mærkelige Omstændigheder ved dette Værelse. Hvad skal nu f. Eks. den Ventilator gøre godt for? Det maa jo have været en ren Idiot af en Arkitekt, der har sat den i Forbindelse med et andet beboet Værelse i Stedet for at føre den ud i fri Luft, som han akkurat lige saa godt kunde have gjort.«

»Den er ogsaa nylig anbragt,« sagde Miss Stoner.

»Paa samme Tid formodentlig, som Klokke strengen?« sagde Holmes.

»Ja, paa den Tid blev der foretaget flere Smaaforandringer.«

»De synes at have været af en meget interessant Beskaffenhed — stumme Klokkestrengene og Ventilatorer, der ikke ventilerer. Med Deres Tilladelse, Miss Stoner, vil vi forlægge Undersøgelserne til det inderste Værelse.«

Dr. Grimsby Royslotts Kammer var noget større end hans Stofdatters, men lige saa simpelt møbleret. En Feltseng, en lille Reol fuld af Bøger, mest af videnskabeligt Indhold, en Armstol tæt ved Sengen

og en simpel Træstol op til Væggen samt et stort Jærnpengeskab vare de eneste Ting, som mødte vort Øje. Holmes gik langsomt rundt og undersøgte hver enkelt af dem med den største Interesse og Grundighed.

»Hvad er der heri?« spurgte han og bankede paa Pengeskabet.

»Min Stiffaders Papirer.«

»Har De set det indeni?«

»Kun en Gang for flere Aar siden, og da husker jeg, at det var fuldt af Papirer.«

»Der er ikke en Kat derinde for Ekempel?«

»Nej, hvorfor mener De det?«

»Jo, se engang paa dette her!« Han tog en lille Skaal med Mælk, som stod oven paa Skabet.

»Nej, der holdes ingen Katte her i Huset; men vi har jo en Vildkat og en Bavian.«

»Ja, det husker jeg. Nu, en Vildkat er jo ganske vist ogsaa en Kat; men den bryder sig næppe stort om sød Mælk. Men nu er der en Ting, som jeg meget gerne vil have at vide.« Dermed lod han sig falde paa Knæ foran Træstolen og undersøgte den med den største Opmærksomhed.

»Tak, nu har jeg det,« sagde han, idet han rejste sig og stak Loupen i Lommen. Halloj! her er endnu noget meget interessant.«

Den Genstand, som han havde faaet Øje paa, var en lille Hundepisk, der hang i Krogen ved Sengen. Men Piskesnoren var bunden op om sig

selv, saa at den dannede en Løkke, der kunde trækkes sammen.

»Hvad synes De om den, Watson?

»Aah, det er jo en meget almindelig Pisk; men hvorfor den er bunden saaledes, kan jeg rigtignok ikke forklare.«

»Naa — saa grumme almindeligt er dette her nu ikke. Ak Gud, hvilken Verden vi lever i, og naar en snild og velstuderet Mand sætter sig hen for at udspekulere Forbrydelsen, saa bliver han let til en ren Djævel. Men nu tror jeg, at jeg har set nok, Miss Stoner, og med Deres Tilladelse vil vi derefter gaa ud i Haven.«

Jeg havde aldrig set min Vens Ansigt saa alvorligt eller hans Pande saa mørk, som da vi forlod Scenen for vore Undersøgelser. Vi havde vandret flere Gange frem og tilbage paa Plænen uden for Vinduerne, og hverken Miss Stoner eller jeg havde holdt af at tale til ham, for han vaagnede op af de mørke Drømmerier.

»Nu er det af yderste Vigtighed, at De nøjagtig følger mine Instruktionen, Miss Stoner,« sagde han til sidst.

»Ja, det skal jeg sikkerlig.«

»Sagen er altfor alvorlig til, at vi kan forsvare at opsætte vor Mellemkomst, og Deres Liv afhænger af, at De gør, som jeg siger.«

»Sig kun, hvad jeg har at gøre, og det skal blive gjort.«

»For det første maa min Ven og jeg tilbringe Natten i Deres Værelse.«

Baade Miss Stoner og jeg stirrede paa ham i den højeste Forbavselse.

»Ja, saaledes maa det være. Lad mig forklare Dem det tydeligere. Jeg antager, at det, vi ser derovre, er Landsbykroen?«

»Ja, det er »Kronen«.

»Meget godt; og Deres Vinduer vil være synlige derovre fra?«

»Ja.«

»Saa maa De under Paaskud af et Ildebefindende lukke Dem inde paa Deres Værelse, naar Deres Stiffader kommer hjem, og naar De hører ham trække sig tilbage til sit Værelse, maa De aabne Skodderne for Deres Vinduer, tage Hasperne af, stille Deres Lampe op som Signal for os og derefter trække Dem tilbage, med hvad De behøver for Natten, til det Værelse, De før beboede. Jeg antager nok, at De trods Reparationsforberedelserne kan holde ud at være der en Nat?«

»Ja, det kan jeg sagtens.«

»Resten kan De trygt overlade til os.«

»Men hvad vil De da gjøre?«

»Vi vil tilbringe Natten i Deres Værelse for der at undersøge Grunden til den Lyd, som har forstyrret Dem.«

»Jeg tror, Mr. Holmes, at De allerede er kommen

paa det rene med Grunden,« sagde Miss Stoner og lagde sin Haand paa min Vens Arm.

»Maaske.«

»For Guds Barmhjertigheds Skyld, sig mig da, hvad der var Grunden til min Søsters Død.«

»Jeg vil gerne have aldeles afgørende Beviser, før jeg siger noget herom.«

»De kan dog i det mindste sige mig, om mine egne Formodninger er rigtige, og om hun døde af en pludselig Forskrækkelse.«

»Nej, det tror jeg ikke; jeg formoder, at der har været en mere haandgribelig Aarsag; men nu, Miss Stoner, maa vi forlade Dem; thi hvis Dr. Roylott kom tilbage og saa os, vilde vor Rejse være forgæves. Nu Farvel, og vær ved godt Mod; thi dersom De vil gøre, som jeg har sagt Dem, saa kan De trygt forlade Dem paa, at vi snart skal faa Bugt med de Farer, der truer Dem.« —

Det faldt ikke Sherlock Holmes og mig vanskeligt at faa et Sovekammer og en tilstødende Stue i »Kronen«. Værelserne vare beliggende paa første Sal, og fra vore Vinduer kunde vi tydelig se Indkørselen til Stoke Moran samt den beboede Fløj af Gaarden. Lidt for Mørkets Frembrud saa vi Dr. Grimsby Roylott køre forbi ude paa Vejen, og hans kolossale Skikkelse fremtraadte i det begyndende Tusmørke endnu vældigere ved Siden af den lille Knos, som korte for ham. Det faldt Drengen noget vanskeligt at aabne de tunge Jærnporte, og vi kunde

tydelig høre Doktorens hæse Brøl, og se det Raseri, hvormed han truede ad Drengen med de knyttede Næver. Vognen kørte ind, og nogle faa Minutter efter saa vi et Lys skinne frem mellem Træerne. Det var en Lampe, som blev tændt ovre i Stoke Morans Dagligstue.

»Ved De vel, Watson, at jeg har alvorlige Betænkkeligheder angaaende Deres Medvirken i Nat,« sagde Holmes, medens vi sad derovre i Kroen i det tiltagende Mørke. »Der er alvorlig Fare paa Færde.«

»Kan jeg være til nogen Hjælp?«

»Ja, Deres Nærværelse kan være til uvurderlig Nytte.«

»Saa skal jeg ogsaa følge med Dem.«

»Det er meget venligt gjort af Dem.«

»De taler om Fare. De har øjensynlig set meget mere i Værelserne derovre, end der var synlig for mig.«

»Nej, men jeg antager, at jeg har gjort flere Slutninger af det, jeg saa.«

»Jeg saa ikke andet mærkeligt, end Klokkestrengen, og hvad den har kunnet tjene til, ja, det maa jeg tilstaa, det begriber jeg ikke.«

»Naa — De saa da ogsaa Ventilatoren.«

»Ja, vist saa; men det forekommer mig nu ikke at være en saa mærkværdig eller usædvanlig Ting at have en lille Aabning mellem to Værelser. Den var jo desuden saa lille, at selv en Rotte næppe kunde klemme sig igennem den.«

»Jeg vidste godt, for vi kom til Stoke Moran, at vi vilde finde en Ventilator.«

»Nej, nu bliver De næsten *for* alvidende, kære Holmes.«

»Ja, vær De blot spydig; men jeg vidste det nu alligevel. Husker De ikke, hvorledes Miss Stoner fortalte, at hendes Søster kunde lugte Dr. Royslotts Cigarer. Hvorledes skulde hun kunne det, naar der ikke var Forbindelse mellem de to Værelser? Og denne Forbindelse kunde kun være lille, ellers vilde den jo være kommen til at spille en Rolle i Kronefogdens Forhor. Jeg gættede derfor straks paa en Ventilator.«

»Men hvad Fortræd har den egentlig kunnet gøre?«

»Hm! Der er i alt Fald et besynderlig Sammentræf af flere Omstændigheder. Der laves en Ventilator, ophænges en Klokkestreng, og en Dame, der sover i Sengen neden under, dør. Forekommer det Dem ikke noget mistænkeligt?«

»Jo, men jeg kan endnu ikke se nogen Forbindelse mellem det.«

»Iagttog De ikke en anden besynderlig Omstændighed ved Sengen.«

»Nej.«

»Den var fastskruet i Gulvet. Har De nogen Sinde for set en Seng fastgjort paa den Maade?«

»Nej, det har jeg ganske vist ikke.«

»Ingen af Damerne har kunnet flytte den, og

den har følgelig hele Tiden haft den samme Stilling til Ventilatoren og Baandet, — thi det maa vi jo kalde det, eftersom det tydelig nok aldrig har været bestemt til Klokkestreng.«

»Holmes!« afbrød jeg, »nu begynder jeg svagt at kunne skimte, hvad De sigter til. Vi kommer altsaa i det yderste Øjeblik til at kunne hindre en snedig udført og rædselsfuld Forbrydelse.«

»Ja, snedig og rædselsfuld — det har De Ret i. Naar en Læge betræder Forbryderbanen, bliver Resultatet let ganske rædselsfuldt; thi han har Kundskaber og er ikke nervøs. Palmer og Pritchard hører til Verdens største Uhyrer, og Jack the Ripper er formodentlig ogsaa Læge. Denne Mand her overgaar dem sandsynligvis dog i Snuhed; men nu skal vi se, om *vi* ikke er hans Overmænd igen. Men vi vil faa nok at gøre med Rædslerne, for denne Nat er til Ende, derfor — lad os nyde en beroligende Pibe og rette vore Tanker paa lidt mere fornøjelige Emner.« — —

Omtrent Kl. 9 blev Lyset, som skimtedes mellem Træerne, slukket, og alt blev mørkt derovre i Herregaarden. To Timer sneglede sig langsomt hen, men saa skinnede der pludselig et klart Lys frem lige for os.

»Det er Signalet,« sagde Holmes og sprang op. »Det kommer fra det midterste Vindue.«

Idet vi gik vekslede han et Par Ord med Værten og forklarede ham, at vi gik ud for at aflægge en Ven af os en Aftenvisit, og at det var

muligt, vi blev hos ham om Natten. Et Øjeblik efter befandt vi os ude paa den mørke Vej, en kold Vind blæste os i Ansigtet, og et gult Lys skinnede gennem Mørket foran os og ledede os fremad til vort uhyggelige Værk.

Vi havde ikke noget Besvær med at komme ind i Haven; thi der var Aabninger nok ude i den forfaldne Mur, som omgav den. Vi famlede os frem mellem Træerne og Buskene, indtil vi kom til Plænen; vi listede os over den og stod netop i Begreb med at krybe gennem Vinduet, da en Skikkelse, som lignede et stygt, vanskabt Barn, sprang frem fra de nærmeste Buske og kastede sig i Græsset med forvredne Lemmer, hvorefter den hurtig sprang tværs over Plænen og forsvandt i Mørket.

»Min Gud!« udbrød jeg, saa De den?»

»Holmes blev i det første Øjeblik lige saa forskrækket som jeg, og han klemte mig i sin For-
skrækkelse om mit Haandled, saa at det gjorde ondt; men straks derpaa brød han ud i en dæmpet Latter og satte sin Mund hel ind til mit Øre.

»Det er et hyggeligt Hjem, dette her,« hviskede han. »Det var naturligvis Bavianen.«

Jeg havde rent glemt de mærkelige Yndlinge, som Doktoren havde skænket sin Kærlighed. Der skulde jo ogsaa være en Vildkat; den kunde vel ryge paa os, hvad Øjeblik det skulde være. Jeg tilstaar, at jeg følte mig betydelig lettere til Mode, da jeg efter at have fulgt Holmes' Exempel og

listet Skoene af befandt mig inde i Værelset. Lydløst lukkede min Ledsager Skodderne, flyttede Lampen hen paa Bordet og saa sig om i Værelset. Alt var, som da vi havde undersøgt det for faa Timer siden. Derefter listede han sig hen til mig, lavede et Talerør af Hænderne og hviskede mig ind i Øret saa sagte, at det var knap, jeg kunde høre det:

»Den mindste Lyd kan ødelægge hele vor Plan.«

Jeg nikkede for at vise, at jeg havde hørt det.

»Vi maa sidde her uden Lys, han kunde gerne ellers se dette gennem Ventilatoren.«

Jeg nikkede atter.

»Fald nu ikke i Sovn; De sætter Deres Liv i Vove derved; og hold Deres Pistol parat; vi bliver maaske nødt til at bruge dem. Nu sætter jeg mig paa Sengekanten, og det er bedst, De tager Plads i Stolen.«

Jeg fremtog min Revolver og lagde den paa Bordet.

Holmes havde medbragt et langt tyndt Spansk-rør, som han lagde paa Sengen ved Siden af sig tillige med en Æske Tændstikker og en lille Stump Lys. Derefter skruede han Lampen ned, og det blev ganske mørkt.

Aldrig skal jeg glemme hin skrækkelige Nattevagt. Jeg kunde ikke høre en eneste Lyd, ikke engang min Vens Aandedræt, og dog vidste jeg, at han sad med stive Øjne nogle faa Fod fra mig, og i samme nervepirrende Spænding som jeg selv.

Skodderne lukkede for alt Lys, saa vi sad der i det fuldstændigste Morke. Udefra hortes af og til et Ugleskrig fra de gamle Træer, og gennem Vinduet lod en Gang en lang katteagtig Jamren, der fortalte os, at Vildkatten befandt sig i vor Nærhed. Langt borte kunde vi høre de dybe Toner fra Landsbykirkens Klokke, naar den slog sine Kvarterslag, og hvor frygtelig lange forekom ikke disse Kvarter mig! Klokken slog tolv, den slog et — to og tre, og endnu sad vi og ventede tavse paa, hvad der vilde ske.

Pludselig saas et Lysglimt i Retningen af Ventilatoren, det forsvandt imidlertid øjeblikkelig, men blev efterfulgt af en stærk Lugt af brændende Olje og ophedet Metal. Der var nogen i det andet Værelse, som havde tændt en Blendlygte. Jeg horte en sagte Lyd, som af en, der bevægede sig, men saa blev alt igen stille, skont Lugten blev mere gennemtrængende. I en halv Time sad jeg og anstrengte baade Øren og Øjne, saa hortes paa een Gang en anden Lyd — en meget svag, sydende Lyd, omtrent som af en lille bitte Dampstrom, der suser ud af en Kedel. I samme Øjeblik, denne Lyd blev horlig, sprang Holmes op fra Sengen, strog Tændstikken, tændte Lyset og slog som rasende med Spanskroret paa Klokkestrengen.

»Ser De den, Watson?« skreg han. Ser De den?»

Men jeg saa intet. I samme Øjeblik, Holmes

tændte Lyset, hørte jeg en dyb, tydelig Hvislen; men det pludselige Lysskær blendede mine Ojne, der saa længe havde stirret ind i Mørket, saa det var umuligt for mig at se, hvad det var, min Ven pryglede saa rasende paa. Saa meget kunde jeg imidlertid se, at hans Ansigt var dødblegt og udtrykte Rædsel og Afsky.

Han havde ophørt at slaa og sad og stirrede op mod Ventilatoren, da der pludselig gennem Nat-
tens Stilhed skar et Skrig — det mest rædselsfulde jeg nogen Sinde har hørt. Det voksede, alt som det udstodtes, blev højere og højere og gik over til et Hyl, der udtrykte Smerte, Angest og Raseri sammenblandet i een skrækkelig Lyd. Senere horte vi, at Folk ovre i Landsbyen, ja, endogsaa i den endnu længere bortliggende Præstegaard vare blevne skræmmede op af Sovne ved dette Skrig. Det is-
nede gennem Marv og Ben, mit Hjerte sammenknugedes, og jeg stod og stirrede paa Holmes, ligesom han paa mig, indtil den sidste Genlyd af det var doet hen i Stilheden, hvorfra det havde reist sig.

»Hvad betyder dog det?« gispede jeg.

»Det betyder, at alt nu er forbi,« svarede Holmes.

»Og i Grunden er det vel ogsaa den bedste Slutning paa Sagen. Tag Deres Revolver, saa vil vi gaa ind i Dr. Royslotts Værelse.

Med et meget alvorligt Ansigt tændte han Lampen og gik foran gennem Korridoren. To Gange bankede han paa Doktorens Dor uden at faa Svar

derinde fra. Saa lukkede han den op og traadte ind, jeg gik lige bag efter ham med den spændte Revolver i Haanden.

Det var et sælsomt Syn, der modte vore Ojne. Paa Bordet stod en Blendlygte med Skodden halvt optrukken, saa at der kastedes et meget stærkt Lysskær hen paa Pengeskabet, hvis Laage stod paa Klem. Ved Siden af Bordet paa Træstolen sad Dr. Grimsby Roylott iført en lang, graa Slobrok og med de nøgne Fodder stukken i to røde hællose tyrkiske Tofler. Hen over hans Skod laa det korte Piske-skaft med den lange Snor, som vi havde lagt Mærke til ved vor Undersøgelse den foregaaende Dag. Ansigtet var opadvendt og Ojnene med en skrækkelig stiv Stirren rettede mod det ene Hjørne af Loftet. Rundt om Panden havde han et mærkeligt gult Baand med brunlige Pletter, og det syntes at være snoret fast sammen om hans Hoved. Han hverken bevægede sig eller gav nogen Lyd fra sig, da vi traadte ind.

»Baandet! — det plettede Baand!« hviskede Holmes.

Jeg tog et Skridt fremad. Da begyndte den underlige Bandage at bevæge sig, og op fra hans Haar rejste sig en modbydelig Slanges flade Hoved med den af Giftkirtler udspilede Nakke.

»Det er en Sump-Slange!« udbrod Holmes, »den giftigste af alle Indiens Slinger. Han er dod ti Sekunder efter, at den har bidt ham. Her kan

man da med Sandhed sige, at den, der graver en Grav til andre, falder selv deri. Lad os nu faa Dyret tilbage i sit Bur, saa kan vi fore Miss Stoner til et eller andet hyggeligere Værelse og lade Politiet vide, hvad der er hændet.»

Med disse Ord trak han hastig Hundepisken bort fra den dodes Skod, slyngede Lokken om Slangens Hals, trak den ned fra sit skrækkelige Stade og kastede den ind i Pengeskabet, som han lukkede efter den.

Saaledes er den sande Beretning om Dr. Grimsby Royslotts Dod. Det er ikke nødvendigt, at jeg gør Fortællingen længere, end den alt er bleven, ved at berette om, hvorledes vi saa læmpelig som mulig fortalte den skrækslagne Miss Stoner, hvad der var hændet hendes Stiffader, hvorledes vi med det første Tog den næste Dag forte hende til hendes Tante i Harrow, og hvorledes Retten efter langsomme og trættende Undersøgelser kom til det Resultat, at Doktoren var kommen ulykkelig af Dage ved uforsigtig at lege med en meget farlig Slange. Det lidet, der endnu ikke stod mig klart, blev mig fortalt af Sherlock Holmes, da vi næste Dag tog tilbage til London.

»Jeg var,« sagde han, »kommen til en ren fejl-
agtig Slutning, hvilket viser, hvor utilladeligt det
altid er at slutte fra ufuldstændige Data. Tilstede-
værelsen af Zigeunerne og Udraabet om den »plet-

tede Band—«, som Miss Stoner mente at have hørt af sin Søster, bragte mig paa et helt galt Spor. Naturligvis har hun raabt »det plettede Baand!« fordi hun ved den strogne Tændstiks Lys har opfanget et hastigt Glimt af det plettede Udyr. Det eneste, jeg kan rose mig af, er, at jeg straks forlod dette vildledende Spor, da jeg havde overbevist mig om, at hvilke Farer, der end truede Værelsets Beboer, saa kunde de ikke komme hverken fra Døren eller Vinduet. Min Opmærksomhed hendroges snart, som jeg alt har fortalt Dem, til denne Ventilator og til Klokkestrengen, som hang ned til Sengen. Den Opdagelse, at Strengen ikke stod i Forbindelse med nogen Klokke, og at Sengen var fastskruet til Gulvet, vakte øjeblikkelig den Mistanke hos mig, at den første var ophængt der for at danne en Bro til den sidste for noget, der kom ud af Hullet. Jeg kom straks til den Slutning, at det maatte være en Slange, og naar jeg sammenholdt dette med den Omstændighed, at Doktoren blev forsynet med forskellige Dyr fra Indien, folte jeg mig overbevist om, at jeg nu var paa det rigtige Spor. Den Tanke at bruge en Form af Gift, som ikke let kunde konstateres ved en Læges Undersøgelser, kunde jo netop antages at ligge nær for en snedig og samvittighedslos Mand, som var bleven fortrolig med indiske Forhold og Forbryderkneb. Den Hurtighed, hvormed en saadan Gift vilde virke, maatte ogsaa, set fra hans Standpunkt, betragtes som en stor Fordel.

Det maatte være en sjælden skarpsynet Kronefoged, der skulde opdage de to smaa mørke Prikker, som vilde vise, hvor de to Gifftænder havde udført deres Værk. Derefter tænkte jeg paa den underlige Flojten. Naturligvis maatte han kalde Slangen tilbage, for Dagens Lys forraadte den for Offeret. Han maatte derfor — rimeligvis ved Hjælp af Mælken, som vi saa — have afrettet den til at komme tilbage, naar han kaldte paa den. Han har ved Hjælp af Pisken listet den gennem Ventilatoren paa den Tid af Døgnet, der forekom ham at passe bedst, og med den Forvisning, at den vilde krybe ned ad Klokkestrengen til Sengen. Naturligvis var det ikke sikkert, at den første Gang vilde bide sit Offer, ja, maaske vilde hun kunne undgaa Doden i en hel Uge, men for eller senere maatte hun dog blive angreben af det modbydelige Dyr.

»Disse Slutninger var jeg kommen til, endnu for jeg traadte ind i hans Værelse. En Undersøgelse af hans Stol viste mig, at han tit havde staaet paa den, hvilket naturligvis ogsaa vilde være nødvendigt, naar han skulde naa Ventilatoren. Tilstedeværelsen af Jærnskaabet, Skaalen med Mælk og Pisken med Lokken fjernede ganske enhver Tvivl, som endnu maatte være tilbage. Klangen af Metal, som Miss Stoner horte en Tid efter Flojtningen, hidrorte aabenbart fra, at hendes Fader hastig lukkede Laagen paa Skabet for dets skrækkelige Beboer.

»Da jeg var kommen paa det rene med dette, tog jeg de Forholdsregler, som De selv har været Vidne til. Jeg hørte Dyret hvæse, hvilket De sikkert ogsaa hørte, og øjeblikkelig tændte jeg da Lyset og angreb det.«

»Med det Resultat, at De drev Slangen tilbage gennem Ventilatoren.«

»Og tillige med det Resultat, at den nu vendte sig mod sin Herre paa den anden Side. Nogle af mine Slag har ramt den og gjort den rasende, saa at den er sprungen paa den første Person, den fik at se. Paa denne Maade er jeg jo egentlig Skyld i Dr. Grimsby Royslotts Dod, men jeg kan dog ikke sige, at dette volder mig nogen stor Samvittigheds-kval.«

